PERRY RHODAN
184
Clark Darlton

GUCKY A MODRÁ GARDA

Přeložil Jaroslav Kuťák

Už po mnoho dlouhých dní se Galaxií řítila hyperkomová zpráva, která rychlostí mnohanásobku rychlosti světla rozšiřovala následující novinu: Perry Rhodan, Atlan a Reginald Bull jsou mrtvi!

Byla to zpráva, která otřásla vesmírem.

Spojené Impérium Arkonidanů a Pozemšťanů se rozpadlo. Tři mocné pilíře říše chyběly a Galaktická aliance, které bylo právě dvě stě čtrnáct let, se roztříštila. Všechny ty inteligentní bytosti, které více než dvě stě let čekaly, až se jim naskytne příležitost, okamžitě využívaly možnost osamostatnit se a společně pak přispívaly k obecnému zmatku, který zavládl.

Především Akonané nyní spatřovali šanci k nastoupení svého domnělého dědictví. Ze dne na den nenápadně svrhli Arkonidany a v nekrvavé revoluci strhli moc na sebe.

Julian Tifflor musel nečinně přihlížet. Nyní nastoupil na Rhodanovo místo a nesl veškerou zodpovědnost, především za mateřskou planetu Zemi a za bývalou Sluneční říši. Jeho pravou rukou byl Allan D. Mercant, stejně jako Tifflor byl i on nesmrtelný, protože nosil buněčný aktivátor.

Jak by se, ale na jejich místě zachoval Rhodan?

Největší počítač Galaxie - Nathan, umístěný na pozemském Měsíci - radil ústup. Rovněž Tifflorovi poradci navrhovali vzdát se všech vzdálených pozic, rozesetých po vesmíru a stáhnout všechny síly do Sluneční soustavy. Národy, které už nechtějí tvořit součást Spojeného Impéria, mají dostat úplnou samostatnost.

Tato, mezitím, už provedená opatření se ukázala být nejenom takticky moudrými, nýbrž i nečekaně výhodnými. Dosud byla veškerá bojová síla Sluneční říše rozptýlena po Galaxii, nyní se soustředila a utvořila neprostupný krunýř kolem Sluneční soustavy a Země.

Země byla dostatečně silná, aby vydržela i bez partnerů a spojenců. Nikdo se neopovažoval na ni zaútočit.

Zpráva o Rhodanově smrti umožnila vytvoření situace, která znamenala, že Země je volná a bez závazků a že je prakticky nenapadnutelná.

Psal se šestnáctý listopad roku 2328. Toho dne se udaly zdánlivě nedůležité věci, které se však později měly ukázat jako rozhodující.

Už týden Tifflor a Mercant věděli, že Rhodan, Atlan a Bully ještě žijí. Tajný agent Arthur Konstatnin obětoval život, aby to zjistil. Ještě stačil předat svá zjištění jedné z lodí tajné služby.

Rhodan žil, ale nikdo nevěděl, kde je vězněn.

Úkolem číslo jedna bylo najít toto místo.

Julian Tifflor a Allan D. Mercant vydali odpovídající rozkazy. Byla povolána jednotka mutantů. Jednotliví mutanti se vraceli ze svých bojových stanovišť na Zem.

Jejich dosavadní stanoviště už nic neznamenala.

Nyní byla důležitá Země!

Byla to vysloveně náhoda, že myšob Gucky setrvával na planetě Huwi, na které žili Hvízdači. Tady, čtrnáct tisíc pět set světelných let daleko od Země, žily telepatické bytosti, které se ale většinou dorozumívaly hvízdavou řečí.

Byla by to nedůležitá planeta a byli by to nedůležití spojenci v kosmické šachové hře velmocí, kdyby se slunce M-317-XB nenacházelo čistě náhodou u hlavních letových tras mezi Arkonem a Zemí. Při lineárním letu a úplné viditelnosti cíle tato hvězda poskytovala orientaci.

A tak se planeta Hvízdačů stala důležitou planetou.

O Hvízdače samotné se nikdo dvakrát nezajímal, důležité bylo jenom jejich slunce.

Zůstalo na Guckym, aby objevil možnosti těch neškodných a mírumilovných stvoření, když jednoho dne při návratu k Zemi zachytil podivné myšlenkové impulzy, které přicházely od slunce M-317-XB. Protože kolem něj kroužila jenom jedna planeta, bylo jasné, že ty impulzy - organicko-mentálního druhu - musejí pocházet z Huwi.

Svým zevnějškem Hvízači připomínali předimenzované veverky. Byli to sice také hlodavci, ale měli pronikavou inteligenci. Vystavěli si vlastní civilizaci, měli skvělou sociální strukturu, ale žili jen z ruky do úst a to doslova.

Svými ostrými hlodáky, které jim Gucky od první chvíle záviděl, zpracovávali početné stromy svého domova, vytvářeli nádherné řezby a po kontaktu s Impériem budovali svůj vlastní průmysl. Ve všech končinách Galaxie byly jejich výrobky žádané.

Gucky se na Huwi vracel rád, protože domorodce považoval za vzdálené příbuzné. Jakmile se doslechl o Rhodanově smrti, stáhl se právě sem... ale sotva dorazil, začal silně cítit, že ani Rhodan ani Bully nemohou být mrtvi. Sice se mu nepodařilo s nimi navázat telepatický kontakt, ale na svou intuici se mohl spolehnout.

O něco později mu přišla šifrovaná zpráva, že pohřešovaní žijí, a sice nejenom ti tři, nýbrž ještě i Kasom a Noir.

Gucky si oddechl.

Jestliže žijí, bude možné je i najít!

Možná, že by mu poradili Hvízdači.

Opustil osamělý srub, který mu jeho hostitelé postavili na břehu lesního jezírka, a ťapal k blízké osadě. Takže Rhodan žije!

Zanedlouho byl v osadě.

Nejdřív se potkal se Střapatou Oháňkou, který přiběhl přes paseku a posadil se proti němu. Když promluvil, myšob mu rozuměl telepatickou cestou, ale ta řeč byla doprovázena ještě tím nemelodickým hvízdáním.

„Kampak, Gucky? Chceš se jít podívat na mé nové dílo, které jsem včera dokončil? Mohl bys mi dobře poradit. Skokani mi za něj určitě hodně zaplatí."

„Střapatá Oháňko, mám starosti," s povzdechnutím přiznal Gucky. „Podívej na mě! Moje žena litu říká, že jsem tlustej. Jsem tlustej?"

Hvízdač se zarazil a chvíli si myšoba prohlížel.

„Podle mě nejsi tlustý, Gucky."

„No jo..."

Dál už se Gucky v rozebírání názorů své ženy nedostal, protože se mu ozvala náramková vysílačka. Tiše, ale naléhavě bzučela.

Vesmírná loď!

„Tady Gucky, co je, kapitáne?!"

„Zpráva od Mercanta, instrukce..."

„Ten mi vždycky umí zkazit dovolenou," rozčilené zapištěl Gucky. Pak se zarazil. „Našli Rhodana?"

„Ještě ne. Byla vydána instrukce SGT. Platí pro všechny mutanty. Po jejím splnění je nutno neprodleně následovat instrukci HT."

„Co?" vytřeštil oči Gucky, protože nevěřil svým uším. Rychle zaměřil myšlenky kapitána té lodi a zkontroloval si, jestli mluví pravdu. A bylo to tak!

„Kdy vás mohu očekávat na palubě? Dejte mi souřadnice pro přistání, až budete chtít."

„Ozvu se," řekl Gucky a vypnul telekom. Pak se podíval na Střapatou Oháňku. „Tak vidíš."

„Co znamenají ty instrukce? Něco nepříjemného?"

Gucky si však dal s odpovědí na čas a když přemýšlel, blokoval výstup myšlenek. Jenom tak jeho protějšek nemohl zjistit, nač myslí. A to bylo nutné, protože se jednalo o tajné instrukce.

Především ta první, SGT, která neříkala nic jiného než že mají být v okruhu jednoho tisíce světelných let zneškodněna všechna transformační děla.

Šlo by o nesplnitelný úkol, kdyby se pozemští technici společně s Posbii už při instalaci nepostarali o zabezpečení děl pro takovýto případ.

Transformační děla byla největší a nejmocnější zbraní Pozemšťanů. Podobně jako transmitery přenášela bomby i za nejdůmyslnější energetické ochranné štíty.

Během trvání Spojeného Impéria dostali tato děla i spojenci Země, ovšem nyní se svazek rozpadl a nikdo by takovou zbraň nevrátil dobrovolně. Konstrukce děl byla natolik složitá, že je nikdo kromě Pozemšťanů neuměl postavit.

Instrukce SGT říkala, že je nutno aktivovat bezpečnostní pojistku darovaných děl.

Gucky jako by se probudil ze sna.

„Poslouchej, Střapatá Oháňko, ty jsi telepat. Vy všichni jste telepati. Dokážete vytvořit telepatický sbor?"

Hvízdač udiveně vzhlédl.

„To mi vysvětli, Gucky. Myslíš jako, aby se nás víc spojilo a abychom odvysílali myšlenkový impulz společně?"

„Přesně to mám na mysli! Já vám dám ten impulz a vy ho odešlete. Pokud by to takhle šlo, ušetřil bych si hodně práce..."

Hvízdač zřejmě pochopil vážnost situace. Obrátil se a pelášil pro své druhy.

Gucky byl spokojen. Pokud mu Hvízdači pomohou, zbaví se velké starosti. Místo aby na palubě lodi oblétával jednotlivá stanoviště děl a

jedno po druhém je svým myšlenkovým pokynem vypínal, mohl celou záležitost vyřídit naráz.

Hvízdači byli jednostranní telepati. Přijímali sice poměrně slabě, zato však vysílali do překvapivých vzdáleností. Jeden blok mohl obsáhnout okruh o průměru tisíce světelných let.

Gucky neteleportoval a pomalu vykročil ke shromaždišti. Už tam čekalo na dvě stě domorodců a další se přidávali. Trpělivě počkal, až se po jeho příchodu uklidní, pak jim vysvětlil svůj plán, aniž by však prozradil vlastní cíl akce. Řekl prostě, že někomu musí poslat důležitou zprávu.

Hvízdači byli ochotni mu okamžitě pomoci. Utvořili velký kruh a chytili se za packy. Gucky se posadil doprostřed kruhu. Soustředil se. Na chvíli pomyslel na oběti, které sebou přinesou nečekané exploze transformačních děl, pak ale všechny pochybnosti zahnal. Měl rozkaz, jehož cílem byla bezpečnost Sluneční říše. Šlo o nouzové, obranné opatření.

Pak byl jeho impulz odeslán.

Gucky počkal, až se planeta Huwi jednou otočí kolem své osy, pak to celé zopakovali.

Když byl hotov, přivolal si loď.

Přistála na prostranství mezi lesem a osadou. Rozloučit s Guckym se přišli všichni Hvízdači. Někteří mu přinesli dárky. Gucky byl dojat a sliboval, že se tu i s litu brzy zase ukáže.

Jen co budou odstraněny nějaké potíže.

Gucky ještě netušil, o jaký druh potíží jde. Nastoupil na palubu lodi, zamával a zavřel za sebou vstup. Loď nabrala kurz k Zemi.

Podobným způsobem nastoupili na palubu nové vlajkové lodi Země THORA i ostatní mutanti. THORA převzala funkci zničené CREST. Platila za nejmodernějšího a nejsilnějšího giganta mezi vesmírnými koráby. Jejím kapitánem byl Epsalan Hite Tárum.

Julian Tifflor a Allan D. Mercant seděli na konci dlouhého stolu v důstojnické jídelně, zařízené jako konferenční sál. Už dorazil i poslední mutant. Velká akce mohla začít.

Vedle Tifflora seděl Gucky. Přišli téměř všichni mutanti. Jenom litu chyběla. Zdržovala se na Marsu a když se na ni Tifflor ptal, Gucky zamumlal něco o rodinných záležitostech.

Julian Tifflor poklepal na stůl a zjednal si klid. Měl jako zástupce Prvního administrátora stejnou autoritu jako dříve Rhodan.

„Zřejmě se divíte, proč jsem vás tak narychlo svolal a hlavně instrukce SGT vám jistě způsobila bolení hlavy. Vysvětlení je prosté. Po zmizení Perryho Rhodana je zánik říše nezadržitelný. Dřívější přátelé se nyní snadno mohou změnit v nepřátele."

Na chvíli se odmlčel, potom pokračoval:

„Víme s jistotou, že Rhodan a někteří jeho druzi jsou naživu. Byli uneseni. Zpráva o jejich smrti byla záměrně rozšířena, aby vyvolala, chaos. Všechno naznačuje, že původci všeho zla jsou mocipáni z Plophosu. Připomeňme si, o koho se jedná.

Plophosané jsou Pozemšťané, kteří před třemi sty let odešli ze Země, aby založili kolonii na třetí planetě soustavy Eugaul, osm tisíc dvě stě dvacet jedna světelných let daleko od nás. Zevnějškem se Plophosané nijak nezměnili, ale myšlením ano. Dnes už je nemůžeme považovat za přátele. Také je známo, že Plophosané si střeží svá práva příslušníků velké hvězdné rodiny. Ovšem všechno vědomí o věci nám není nic platné, pokud nemáme žádné konkrétní důkazy. Je nemyslitelné, abychom jenom na základě nějakého podezření napadli Plophos. Přesto se však domníváme, že Plophosané něco plánují a že to plánují proti nám. Unesli Rhodana a jeho čtyři druhy a rozšířili zprávu o jeho smrti. Přihlížejí jak se říše rozpadá. Otázkou je, oč vlastně ve skutečnosti usilují?"

Tifflor znovu na okamžik zmlkl.

Pohledem klouzal od jednoho mutanta ke druhému, pak pokračoval:

„Vznikla následující situace: Rhodan, Bully, Atlan, Noir a Kasom byli zajati a uneseni. Místo, na kterém se zdržují, není známo, ale na Plophosu musejí existovat lidé, kteří ho znají. Budou nejméně dva. Naším úkolem je najít je a přinutit vypovídat. To se musí stát bez toho, abychom porušili Plophosanské zákony."

Byl to Gucky, kdo se hlásil o slovo. Už delší dobu to plánoval, ale teprve nyní se mu zdála být dobrá příležitost.

„Plophosani nejsou hloupí, to je asi jasný. Nebylo by lepší požádat o pomoc dobrýho přítele?"

„Přítele?" překvapeně vzhlédl Tifflor. „Prozradil bys mi, koho máš na mysli?"

„Nesmrtelnýho z planety Poutník, Juliane."

Tifflor zavrtěl hlavou.

„Proč navrhuješ něco, co se nedá uskutečnit? Víš přece, že planeta Poutník už neexistuje. A jestli existuje Tajemný, to je další otázka."

„On nikde nezemře, Juliane. Když ho zavoláme, nenechá naše volání nevyslyšený."

Tifflor pohlédl na ostatní mutanty. Z některých tváří vyčetl souhlas, z jiných skepsi. Ale zdálo se, že proti Guckyho návrhu není nikdo. Tiše se poradil s Mercantem, pak řekl: „Tento návrh je lepší než žádný návrh. Požádáme tedy Nesmrtelného z Poutníka, aby nám pomohl hledat Rhodana. A jak bys si to představoval, Gucky?"

Gucky si vzpomněl na Hvízdače a v duchu se usmál.

„Utvoříme telepatický blok, Juliane. My telepati společně s ostatními mutanty. Společně odešleme naši výzvu a posílíme ji ještě simultánním sborem mnoha telepatických mozků. Pokud Tajemný ještě existuje, volání zachytí a sice bez ztráty času."

Tifflor přitakal.

„Tímto oznamuji, že s Guckyho návrhem souhlasím, i když pochybuji o úspěchu této akce. Pokud se tu však Nesmrtelný objeví, zahájíme akci proti Plophosu neprodleně."

Ivan Gorašin zamumlal: „Jestli to Guckymu nevyjde, půjdu na Plophos a osobně jim tu planetu rozeberu."

Nikdo se nezasmál. Ivan byl beze všeho schopen „rozebrat planetu" jak se vyjádřil. Uměl silou vůle přivést k explozi atomární strukturu jakékoliv hmoty.

Telepatický blok byl rychle utvořen, pak bylo zahájeno náročné zasedání. THORA se mezitím řítila dál po své dráze kolem Slunce. Představovala svět sám o sobě, mocný a silný svět, na kterém žilo více než dva tisíce lidí.

Volání odešlo bez časové ztráty, překonalo bariéry prostoru a času a čistě teoreticky: dorazilo na konec vesmíru ve stejný zlomek vteřiny, kdy bylo odvysíláno.

Tifflor a Mercant seděli stranou. Nemluvili, aby nerušili koncentraci mutantů. Věděli, jak je namáhavé odesílat telepatické impulzy. A věděli také, že podobné impulzy už měly v minulosti úspěch.

A potom najednou v místnosti někdo seděl, někdo, kdo tam předtím nebyl.

Měl lidskou podobu a byl starý, velice starý. Na sobě měl barevný háv, stažený zlatým opaskem. Vous mu sahal až na hruď a oči znaly věčnost. Zničehonic seděl na opačném konci stolu.

Mutanti se dívali jeden na druhého.

„Volali jste mě?" zeptal se stařec melodickým hlasem. „Pravděpodobně chcete, abych vám pomohl najít těch pět pohřešovaných hrdinů, protože si nevíte rady. Je to tak?"

Tifflor zamyšleně přitakal. Věděl, že nyní nesmí udělat chybu. Nesmrtelný byl nevypočitatelný a miloval černý humor. Nikdo přesně nevěděl, jaký je jeho vnitřní vztah k lidstvu, ale s jistotou se jednalo o nejmocnější bytost vesmíru. Byla to bytost, která žila mimo hranice prostoru a času.

Dnes na sebe vzala lidskou podobu. Stejně tak mohla být ohnivou koulí anebo krysou.

„Prosíme tě o pomoc. Rhodana unesli a spolu s ním zmizeli čtyři muži. Atlan, Reginald..."

„Já vím," přerušil ho Nesmrtelný. „Neplýtvejme časem..." zasmál se, ‚jako by čas pro mně byl důležitý!" Okamžitě zase zvážněl a podíval se na Tifflora. „Ale pro vás roli hraje. Dokonce velkou."

„Prozraď nám místo, kde se zdržuje Perry Rhodan," žádal Tifflor. „Víc toho po tobě nechceme. Řekni nám, kde je Rhodan, abychom ho mohli vysvobodit. A prozraď nám, kdo ho unesl."

Starý muž vrtěl hlavou.

„Tak hezky na rovinu: já vám nepomohu. Už ani jednou. Už tenkrát to byla chyba, že jsem korigoval průběh času. Podruhé nesmím udělat stejnou chybu. Rhodan byl unesen - dobrá. Žije - tím lip! Ale najít si ho musíte sami."

„Takže ty víš, kde je."

„Ano, to vím."

„Stačí jediné tvé slovo a necháme tě na pokoji..."

„Tak dost," řekl stařec a vstal. „Mé rozhodnutí je nezvratné, nic na něm nezměníte. Dal jsem Rhodanovi dvacet tisíc let na to, aby sjednotil Galaxii. Uplynulo tři sta let, a čeho docílil? Dal dohromady mizivě maličkou Část Galaxie, pak byl unesen a všecko se rozpadá. Pod sjednocením jsem si představoval něco jiného. Skutečně galaktickou říši, sloučení všech obydlených slunečních soustav této Mléčné dráhy... impérium, které by neovládalo jenom prostor, ale i čas. Mocnost, která dokáže vzdorovat i věčnosti. To bylo to, co jsem od Rhodana čekal. A co nacházím? Hromádku zoufalců, kteří mě žádají o pomoc, protože jejich pán a vládce byl unesen."

Znovu se posadil.

Tifflor klidně řekl:

„Není naší touhou zotročit si jiné národy a planety. Impérium na základě dobrovolného sloučení? Dobrá, proč ne. Ale moc a hrubé násilí...? Neumím si představit, že bys s něčím takovým souhlasil. Nebo snad ano?"

„Vládnout lze i bez násilí."

„Rhodan se o to pokoušel, ale nepodařilo se mu to. Je v úzkých. Jeho dosavadní přátelé jej opustili a jak vidím, opouštíš ho i ty."

Gucky vyskočil ze židle a vylezl na stůl. Neohroženě docupital ke starci a tam se zastavil.

„Jsme staří přátelé, pokud si vzpomínáš. Když tě poprosím, abys nám pomohl, dokázalo by tě to přesvědčit?"

„Ne, to v žádném případě."

Hlas Nesmrtelného prozrazoval netrpělivost.

Gucky nazlobeně podotkl:

„Víš ty co, starochu? Tak nás nech bejt! Znám někoho, kdo je mocnější než ty a chce nám pomoct! Měls z něj strach a pravděpodobně máš i dneska strach nám pomoct! Nechtěls už náhodou jít?"

Beze slova se pak Gucky obrátil zády a vrátil se na své místo. Když s posadil a otočil se zpět, zjistil, že starý muž zmizel. Bylo to, jako by se vypařil.

Tifflor vyčítavě řekl: „Tak a máš to, Gucky! Třeba bychom ho ještě přemluvili..."

„Přemluvit Nesmrtelnýho?" pištivě se zasmál Gucky. „To by se ti nikdy nepovedlo, Juliane. Měl svý důvody, i když jiný než ty, který jsem mu vyčítal. Nechtěl nám pomoct, tak bylo vcelku zbytečný se s ním dál bavit."

„Dobrá," řekl Tifflor a podíval se na Mercanta, který vstával a dodával: „Nyní vás seznámím s naším plánem, abyste..."

„Okamžíček!" zvolal Gucky a znovu vylezl na stůl: „Mám eště jeden nápad. Měl bys něco proti, kdybyste ještě jednou vytvořili telepatickou stěnu?"

„Koho chceš prosit o pomoc teď?"

„Harna."

Tifflor na myšoba zíral.

Harno! Tohle slovo v něm probouzelo vzpomínky a trvalo celé tři vteřiny, než se vzpamatoval.

„Telekoule! Ale kde je teď?"

„Někde tam venku," řekl Gucky a ukázal ke stropu. „Určitě nás nezklame."

Tifflor vrhl po Mercantovi tázavý pohled. Šéf rozvědky pokrčil rameny a posadil se. Jeho výraz říkal: o hodinu víc nebo míň...

Hamo byl vlastně ještě podivnější než Nesmrtelný. Harno byl koule o průměru asi půl metru, ale dokázal se zmenšit i zvětšit. Byl složen z čisté energie, byl také nesmrtelný a nadčasový. Měl tu vlastnost, že dokázal na svůj povrch přenést obraz jakéhokoli místa v Galaxii.

Mutanti opět utvořili mentální jednotku.

Uplynula hodina, ale Harno se neozval.

Tifflor s Mercantem čekali.

„Dáme jim ještě pět minut," zašeptal Mercant a významně poklepal na hodinky.

Tifflor zavřel oči.

Najednou cítil obrovskou zodpovědnost. Tutéž zodpovědnost, kterou na svých bedrech nosil Rhodan po více než tři sta let. Jak to vůbec mohl vydržet, aniž by ztratil rozum? On, Tifflor, zaujímal jeho místo teprve několik dní, ale měl pocit, že to jsou tisíce let.

„Harno se hlásí!" vykřikl náhle Gucky. „Říká, že máme mít trochu strpení."

„Gucky má pravdu," přikývl John Marshall. „Taky jsem tu zprávu zachytil."

Ostatní telepati přikyvovali a vraceli se na svá místa. Ovšem uplynuly ještě další dvě hodiny než se Harno objevil. Uprostřed místnosti se pak zničehonic začala vznášet černá, lesklá koule, která jako obvykle sdělovala svá slova prostřednictvím telepatie, takže ji všichni v místnosti slyšeli kdesi ve svých hlavách.

„Nezlobte se, že mi to chvíli trvalo, ale nemohl jsem přijít osobně. To, co vidíte, je jenom projekce. Vidím vás a znám vaše starosti, ale nemohu vám pomoci."

Gucky na něj zíral.

„Nemůžeš nám pomoci... ty nechceš!"

„Ne, já nemůžu," odvětil Harno srozumitelně pro všechny. „Já ani nevím, kde teď Rhodan je a i kdybych to věděl, nesměl bych vám to říct. Jsem od vás příliš daleko, než abych mohl zakročit. Návrat do vašeho času by byl příliš namáhavý a nebezpečný. Prostor, ve kterém se právě zdržuji, je cizí a svým způsobem velice vzdálený. Existuje teprve v okamžiku, kdy přichází konec časů. Ten však nastane až ve chvíli, kdy bude vyčerpán všechen prostor. Mohu i vám ukázat, jak to tady vypadá. Počkejte..."

Třpytivý povrch se změnil, protáhl se, až se Harno stal koulí o průměru tří metrů.

„Nic nevidíme," řekl Gucky.

„Ani nemůžete, protože tady není nic než čas. Čas ale není viditelný. Veškerá hmota, všechny galaxie a hvězdy, se proměnily v čas. Prostor se stal časem. Čas je to poslední, co existuje. Začíná nový cyklus. Na konci stojí nový začátek."

Nikdo ani nedutal.

Teprve až Gucky znovu promluvil.

„Harno, ty dobře víš, jakej máme problém. Rhodan nám zmizel, Impérium se rozpadá. Musíme Rhodana najít. On je i tvým přítelem. Dřív než bude pozdě! Proč za námi nepřijdeš? Co? Proč? Jsme přece přátelé!"

„Já nemohu. Existují zákony, které nesmím porušit."

„Zákony Nesmrtelnýho z planety Poutník?"

„To ne. Ale jsou tu mocnější síly než on. On je nezná, ale jednoho dne je vy poznáte. Zakazují jakékoliv zasahování do osudu vesmíru. Tyto síly znají všechny následky, protože žijí na konci časů a mají náhled do všech existenčních rovin. Tyto síly také vědí, co se stane ve vašem případě a kdyby to bylo něco strašného, co by mělo rozbít náš vesmír, pak by zakročily. Nezasahují ale, takže vesmír bude existovat dál."

„A Rhodan?"

„Rhodan je jen kolečkem ve vesmírné mašinérii věčnosti, Gucky. V případě nouze ho lze nahradit. Je mi líto, ale nesmím vám pomoci. Věřte, že bych to udělal rád, ale dostal jsem se příliš daleko. Kdybych býval zůstal ve tvém čase...".

„Tak fajn, Hamo. Věřím ti. Musíme se pokusit poradit si sami. Kdy se k nám vrátíš zpátky. Vrátíš se vůbec někdy?"

„Snad, Gucky. Ale ještě jednu radu bych vám chtěl dát: jednoho dne se odvážíte velkého skoku přes propast mezi galaxiemi. Pravděpodobně to bude Andromeda. Až se to stane, setkáte se s někým, kdo mě zná a kdo společně se mnou viděl konec časů. Čeká na vás. Viděl minulost a ví, že Rhodan přijde. Myslím, že jste mi porozuměli...?"

„Takže to bude Rhodan, kdo doletí na Andromedu?" vykřikl Guč-ky.

„Ano, bude to Rhodan," řekl Harno a zmizel.

Gucky padl zpět do židle.

„Takže teď víme, že Rhodan bude žít a že bude zachráněnej," řekl a podíval se na Tifflora. „Vysvobodíme ho. Harno nám dopřál malej náhled do budoucnosti. Víc toho pro nás asi nemoh udělat."

Tifflor kývl na Maercanta.

Mercant znovu vstal a řekl: „Teď vás seznámím se svým plánem já..."

Dva světelné roky daleko od slunce Eugaul Hite Taním zakotvil křižník THORA v prostoru a připravil ke startu malou kurýrní loď. Tento plán nepocházel od Tifflora nebo Mercanta, nýbrž v první řadě od „Nathana" obřího počítačového mozku, umístěného na pozemském Měsíci. Ten vyhodnotil všechna data a dospěl k poznání, že jenom velká akce mutantů muže vést ke Rhodanovi. Museli sledovat stopu, nalezenou na Plophosu.

Jako kurýrní loď byla použita jedna z Gazel, disk o průměru pětatřicet metrů s pětičlennou posádkou. Tento člun mohl v případě potřeby vzít na palubu padesát pasažérů.

Velitelem Gazely byl Homunkulus, poloorganický robot z planety Poutník, kterého Rhodan dostal kdysi darem od Nesmrtelného těsně před jeho odchodem do neznáma. Homunkulus měl lidskou podobu, reagoval na všechny rozkazy v Rhodanově stylu a tvrdil, že pro něj neexistuje nic nemožného. Podle Tifflora představovalo jisté riziko jmenovat velitelem člunu robota, ovšem během uplynulých měsíců se Homunkulus ukázal jako pracovitý a příjemný partner.

Posádku člunu tvořili čtyři vybraní důstojníci flotily, na které bylo spolehnutí. Tetmal a Thomas převzali funkce navigátora a spojového důstojníka, Berg a Raft si rozdělili výzbroj a pohon lodi.

Pasažéry byli mutanti.

Julian Tifflor ještě před odletem člunu naposledy zasvěcoval šéfa jednotky mutantů Johna Marshalla: „Především je důležité, aby Plophosané nepojali žádné podezření. Mějte se opravdu na pozoru, Johne! Nikdo nesmí tušit, že na palubě máte hlavně mutanty. Já nevím, kdo je momentálně šéfem vlády na Plophosu, ale události naznačují, že to bude nějaký diktátor, takže opravdu pozor! Konstantinova smrt jednoznačně prokazuje, že máme co dělat s protivníkem, který nezná zábrany, Přistaňte na kosmodromu vládního města Capital City. Podklady jsou nepřesné. Nevím, jestli se to město opravdu tak jmenuje, možná, že mu Plophosané už dali jiné jméno. Ale vy ho najdete. Použijte především telepaty. Pokud Rhodanův únos

připravila a provedla tajná služba, vláda Plophosu bude informována. Jestli na Plophosu chcete najít stopu, hledejte ji ve vládní budově."

John Marshall podal Tifflorovi ruku.

„Nedělejte si starosti, Juliane. Známe svůj úkol a vyřešíme ho. Nouzový impulz bude odvysílán pouze v případě nutnosti. Pak budete moci s THOROU zakročit."

Iratiovi Hondrovi bylo něco přes padesát, byl středně vysoký, ramenatý a podsaditě postavy. Jeho kudrnaté vlasy byly šedivé, oči černé a ledově chladné. Na prsou pod přiléhavou uniformou nosil buněčný aktivátor - jeden z těch, které Rhodanovi muži nikdy nenašli. Činil svého majitele nesmrtelným.

Hondro byl diktátor na Plophosu a nechal si říkat „Vůdce". Jeho moc v soustavě byla neomezená, ale chtěl víc. V hloubi duše nenáviděl Impérium a byl pevně rozhodnut zasadit mu smrtící ránu.

Hondro nebyl jenom brutální, byl také mazaný. Patřil k potomkům kolonistů, kteří na Plophos přiletěli před třemi sty let ze Země. Patřil k nejčinorodějším, nejrozhodnějším a také k nejbrutálnějším bytostem Galaxie. Představoval velice zvláštní exemplář diktátora, vládce nad životem a smrtí.

Od svého předchůdce převzal tajemství moci. Jeho nejbližší spolupracovníci mu byli oddáni, ať chtěli nebo ne. Dostali totiž injekci smrtícího jedu, který účinkoval v případě, že dotyčný nedostal nejdéle do čtyř týdnů protijed. Jed i protijed vyvinuli Arasové, ale protijed vlastnil pouze Hondro.

I svým přátelům dával tento jed, aby si udržel jejich věrnost.

Patřil mezi ně i Etehak Gouthy.

Gouthy byl vrchním velitelem tajné služby na Plophosu, která mimo jiné vystopovala a vyřídila Konstantina. Mužům od tajné služby říkali „Modrá garda" neboť nosili modrou uniformu s velkým rudým písmenem V na prsou.

Hondro a Gouthy seděli proti sobě. Měřili se navzájem pohledem mužů, kteří přesně vědí, co si o sobě mají myslet.

„Vážně to je smůla," řekl Hondro, „že zajatci uprchlí - ale je to smůla především pro ně. Nikdo kromě mě nemá protijed. A oni zemřou, jestli ho nedostanou včas. Ostatně, už dávno jsme se měli zabývat otázkou rebelů na Greendooru."

„Říkají si Neutralisté."

„No a?" zlostně odsekl Hondro. „Jaký je v tom rozdíl? Kdo se k mé politice chová neutrálně, je automaticky mým nepřítelem. Garda je vykouří, jen co nastane čas."

Hondro se chladně usmál. Pak proklál Gouthyho pohledem a zeptal se: „Kdy máš vlastně dostat svou injekci, Etehaku?"

„Za dva týdny, Hondro. Proč se ptáš? Víš přece sám nejlíp, že se jedná o pouhou formalitu. Jsem ti věrně oddán a tvůj osud je i mým osudem. A obráceně."

„Obráceně? Co tím myslíš?"

„Kdyby se mi něco přihodilo, Hondro - třeba kdyby protijed ne-zapůsobil a já bych zemřel, co myslíš, že by udělala Garda? Ne všichni dostali injekci jedu. Je jich mezi nimi dost, kteří mohou žít i bez protijedu."

Hondro se suše zasmál.

„To byl jenom žert, Etehaku. Odkdy nemáš smysl pro humor?"

„Ale já mám humor rád, Hondro. Jenom mě mrzí, když si mě dobíráš. Za ta léta, co ti věrně sloužím, jsem jako velitel Gardy nikdy neudělal chybu a ..."

„Rhodanův útěk byl velká chyba, Etehaku Gouthy! Chyba, kterou zavinila Modrá garda! A za tu ty zodpovídáš!"

„Chceš tím říct, že..."

„Nechci nic, milý Gouthy, to jsem přece už říkal. Ale buď opatrný. Tví lidé by měli být lépe vycvičení a možná, že by neškodilo, kdyby injekci dostali všichni, bez výjimky."

Gouthy chtěl něco namítnout, ale náhlé zabzučení telekomu ho přerušilo. Hondro se zašklebil a zmáčkl tlačítko vedle monitoru.

„Jistě jedno z těch rutinních hlášení, která mi neustále ztěžují život."

Na monitoru se objevila tvář jakéhosi muže.

„Vůdce, důležitá zpráva."

Hondro přikývl.

„Ven s tím!"

„Máme tu loď ze Země, Vůdce. Požádala o povolení k přistání."

Hondro se prudce otočil ke Gouthymu. Šéf tajné policie pokrčil rameny.

Země!

To mohlo znamenat nepříjemnosti.

„Jaká loď?? Bojová? Nebo je jich snad víc?" vyhrkl Hondro.

„Jenom malá kurýrní loď, Vůdce. Její kapitán nás informoval, že se jedná o obchodně technickou misi. Jaké mám vydat instrukce veliteli kosmodromu?"

„Počkejte moment!" řekl Hondro a pohlédl na Gouthyho. „Co si myslíš? Loď ze Země... zvláštní, že? Co když nás podezřívají? Vlastně by snad ani neměli mít důvod..."

„Domníváme se, že ten agent ještě před smrtí mohl odvysílat zprávu. Možná přece jen stihl informovat Zemi, že jsme unesli Rhodana."

„Nesmysl! Nikdo o tom nevěděl. Já si myslím, že tenhle kurýrní člun přiletěl čistě náhodou. Přesto ale musíme být opatrní a nesmíme v nich vzbudit podezření." Znovu se otočil k monitoru. „Loď ze Země smí přistát."

„Ano, pane."

Pak se Hondro otočil zpátky ke Gouthymu.

„Gouthy, ty se postaráš, aby se Pozemšťané tady na Plophosu mohli nerušené a svobodně pohybovat. Nech je nenápadně hlídat a dej si pozor, abys ani jednoho neztratil z dohledu. Máš dost agentů, kteří je pohlídají. Ale Pozemšťané nesmějí pojmout podezření, to opakuji! Konzulát Země mi je stejně trnem v oku. Podle mně

je to jenom maskovaná špionážní centrála Impéria. Nemohls bys alespoň v nejdůležitějších místnostech umístit odposlouchávací zařízení?"

„Vždycky byla hned objevena."

„Jistěže, Pozemšťané nejsou hlupáci. Řekl bych, že tahle jejich takzvaná obchodní mise docela určitě navštíví i zdejší konzulát. Musíš je pořád hlídat, Gouthy. Potřebuji vědět, jestli náhodou nepřiletěli pátrat po Rhodanovi. Kdyby tomu tak bylo, bude záležet jen na nás, jestli rozptýlíme jejich podezření."

„Můžeš se na mě spolehnout," sliboval Gouthy a vstal.

Hondro na něj chladně pohlédl, usmál se a řekl: „Nápodobně, můj milý Etehaku."

Potom osaměl.

Zasmušile se díval na dveře. Rhodan byl nepřítel, kterého nebylo radno podceňovat ani když ho člověk měl v zajetí a ani když už byl Rhodan čekatelem na smrt.

Povolení k přistání na sebe nechalo čekat.

Gazela letěla nízko nad kosmodromem Capital City. Homunkulus seděl v pilotním křesle strnule a bez hnutí. Bylo na něj spolehnutí. Jeho reakce byly rychlé a přesné.

John Marshall, Gucky a Ras Čubaj seděli za Homunkulem na pohovce na můstku. Tako Kakuta se opíral o zeď.

„Byl bys nápadný jako zelený pes," řekl Marshall a pokusil se o úsměv. „Nebo si myslíš, že Plophosané nikdy neslyšeli o Guckym?"

Myšob se cítil být zahnán do úzkých.

„Já nemám nic proti psům, ale neměl bys mě s nima srovnávat, Johne. Kromě toho protestuju. Já nebudu nečinně sedět v Gazele a čekat."

Marshall zavrtěl hlavou.

„Až dostaneme povolení k přistání, musíme jednat legálně. Plophosané si v žádném případě nesmějí všimnout, že jsme mutanti. Gucky, ty zůstaneš tady! Zakročíš pouze v případě nouze. Ras a Tako mě doprovodí. Jsem telepat, umím číst myšlenky cizích lidí. Ras a Tako mě mohou kdykoliv odnést do bezpečí, kdyby něco. Zůstaneme s tebou v neustálém telepatickém spojení. Pokud bychom uvízli v pasti, podnikneš odpovídající kroky, rozumíš?"

„No dobře, dobře... ale jedno ti řeknu: myslím si, že Plophosani stejně tušej, která bije, i když mě neviděli."

„To je jiná věc..."

Zabzučel telekom. Na monitoru se objevila kamenná tvář nějakého Plophosana, který říkal: „Vláda Plophosu vám tímto povoluje přistání. Vaše loď se musí řídit příkazy přístavní kontroly. Posádka zůstane na palubě. Vyčkáte dalších instrukcí."

„Díky," suše opáčil Homunkulus.

Monitor zhasl.

Marshall si odkašlal.

„Tak jsme se hádali zbytečně. Počkáme, co nám řeknou. Mám pocit, že se o nás musejí nejdřív mezi sebou poradit."

Mlčky přihlíželi jak Homunkulus obsluhuje přístroje a přistává podle naváděcích signálů. Gazela měkce dosedla na okraji kosmodromu. Bzučení pohonů ztichlo.

Na kosmodromu nebylo vidět moc lodí a hlavně tam nestály žádné válečné. Poblíž postávalo několik staromódních nákladních škunerů. Ploché správní budovy stály asi dvě stě metrů odtud, takže Plophosané mohli pohodlně kontrolovat, jestli někdo opustí palubu. V pozadí se rýsovala silueta města. Za elektrickým, plotem pracovaly stavební stroje.

„Klidnej kraj," zamumlal Gucky. „Až moc klidnej, řekl bych."

„Máš pravdu. Zdání klame," přidal se Marshall, „Určitě si nás moc dobře hlídají. Ale nedokážu říct, jakými prostředky to provádějí. Co myslíte, je odtud vidět na vládní budovu?"

„Je schovaná za ostatními domy, ale s pomocí mikrosondy by se dalo něco dělat," navrhl Homunkulus.

Mikrosondy byly vyvinuty Swoony. Nebyly větší než náprstek, skrývaly citlivou televizní kameru a dálkově ovládaný pohon. Mohly být naváděny z paluby Gazely a přenášely obraz všeho, co potkaly.

„Poslat sondu?" pomalu přitakal Marshall. „To není hloupý nápad. Doufejme, že ji naši přátelé neobjeví."

„Je příliš malá. Už na sto metrů je prakticky neviditelná a i kdyby ji někdo spatřil, považoval by ji za hmyz. O to se postará její maskování."

Marshall musel dát robotovi za pravdu. Sonda představovala jedinou možnost, jak zjistit něco o městě a zůstat přitom ve člunu.

„Tedy dobrá, Homunkule. Vyšli sondu."

Maličký přístroj vylétl ze speciálního plášťového krytu a vystoupal do výšky dvou set metrů. Muži na můstku sledovali monitor.

„Tady odtud kousek napravo stojí palác," řekl Homunkulus a opravil kurz. „Dobře, že jsem si to všechno ještě před přistáním nastudoval."

Nad palácem se sonda zastavila a klesla o něco níže. Palác měl silné zdi a bezpočet bezpečnostních opatření. Radarové věže se staraly o neustálé střežení, ale dalo se doufat, že si sondy nevšimnou. Kolem zdí obcházely stráže a uvnitř ve dvoře číhala energetická děla. Uprostřed stál vlastní palác.

Sklepení pravděpodobně sahala hluboko pod povrch planety. Pokud tomu tak bylo, pak jistě existovaly podzemní chodby a tajná spojení s jinými objekty ve městě. Malé věžičky vypadaly jako ozdoby, ale určitě měly nějaký účel. Byla tu i kopulovitá anténa vysílačky, pomocí které Vůdce udržoval spojení s okolním světem.

„Liščí nora," zavrčel Gucky. „Kdo ví, kolik to má vchodů a východů. Dovnitř se asi normální smrtelník nedostane - ledaže by uměl teleportovat."

„To my ale nesmíme," s lítostí připomínal Ras.

„Zatím ne," podotkl Marshall. „Zatím se Vůdce a jeho muži nesmějí dozvědět o skutečném účelu našeho příchodu. Jakmile by se dozvěděl, že tu jsou mutanti, dojde mu, co tu pohledávají a klidně by mohl dát zajatce zabít."

„To bych mu moc neradil," zavrčel Gorašin.

Marshall ukázal na monitor.

Z hlavního portálu paláce vyšel muž v modré uniformě. Stráže zasalutovaly a uvolnily mu cestu. Podle způsobu jeho chůze bylo znát, že zastává nějaký vysoký úřad. U opasku měl těžkou energetickou zbraň. Ledabyle cosi řekl strážím. Sonda však byla příliš daleko než aby zachytila jeho slova.

O pár vteřin později předjelo vozidlo, které vzdáleně připomínalo džíp. Za volantem seděl další uniformovaný Plophosan. Muž nastoupil a vůz se rozjel.

„Sledujte ho," řekl Marshall Homunkulovi, který řídil sondu.

Vozidlo přejelo náměstí a zabočilo do široké aleje mezi komplexy budov. V ulicích města nevládl příliš silný provoz a tak džíp ujížděl rychle.

„ Johne, kdo myslíš, že to je? Vůdce?"

„To sotva, Rasi. Ale určitě jeden z jeho nejbližších spolupracovníků, který se vydal na cestu podle Vůdcova rozkazu. Lze předpokládat, že se ten rozkaz týká nás. Uvidíme."

Džíp si to namířil ke kosmodromu.

„Tak co jsem říkal?" triumfoval Marshall. „Jede sem."

„Dyť to nikdo nepopíral," zapištěl Gucky.

Muž v modré uniformě vystoupil před správními budovami a za pět minut na palubě Gazely zabzučel telekom. Někdo si přál spojení.

Na monitoru se pak ukázala tvář muže v modré uniformě.

„Tři z vás smějí opustit palubu lodi," řekl bez pozdravu v mezigalaktické řeči, zvané interkosmo. „Ostatní zůstanou na palubě. Jakýkoliv pokus překročit naše instrukce bude chápán jako porušení existujících dohod."

„Proč taková omezení?" zeptal se Marshall a pokusil se muže telepaticky zaměřit. Nedařilo se mu však. Všude kolem bylo příliš mnoho impulzů. „Copak Země s Plophosem válčí?"

„Jsme samostatní. A jak to vypadá, vaše Impérium se hroutí. Musíme být opatrní."

„I příliš opatrnosti může škodit. No dobrá, souhlasíme. Tři naši lidé vyhledají konzulát a obchodní zastoupení. Zajistíte jim během jejich pobytu volnost pohybu anebo jsou také nějak omezeni?"

„Ne, tady žádná omezení neplatí. Vaši tři muži se smějí pohybovat,
kde budou chtít, ale nesmějí mít u sebe zbraň. Je to kvůli jejich vlastní bezpečnosti. Ne všichni naši obyvatelé jsou přáteli Země. Neměli byste je provokovat. Doufám, že to chápete."

„Souhlasím. My se nechceme s vašimi lidmi střílet. Jsme tu na mírové misi."

„Jak dlouho tu hodláte setrvat?"

„Záleží na situaci. Pokud naši misi vyřídíme rychle, odletíme ještě dnes nebo zítra. Pokud bychom ale museli zůstat déle, věříme, že nám nebudete dělat problémy."

Muž na monitoru se chladně ušklíbl. Byl to úsměv bez jakékoliv přívětivosti a Marshall by se v tu chvíli velice rád podíval na jeho myšlenky. Ale nešlo mu to. Cosi mu bránilo a on nedokázal říct, co to je. Pohled ke Guckymu mu potvrdil, že myšob je na tom podobně.

Obrazovka potemněla.

„Tak to bychom měli," přikývl Ras. „Velmi nepříjemný člověk."

„Ale smíme ven a to je rozhodující. Homunkule, vyšli prosím ještě jednu sondu, se kterou nás budeš sledovat. Nespouštěj z nás oči, ale nezapomeň ani na toho muže v uniformě. Musíme vědět, jestli se vrátí do paláce..."

„Nechápu, proč jsem nenavázal kontakt," stěžoval si Gucky. „Že bych na to už byl starej?"

„Bez starosti, mně se nevedlo lip. Měl jsem v mozku tisíce impulzů, ale nedokázal jsem je od sebe rozlišit."

„Však já zjistím, čím to je," sliboval myšob a skulil se na pohovce do klubíčka. Když zavíral oči, dodal: „Až uvíznete v nějaký pasti, dejte mi vědět..."

Marshall se usmál a vydal Homunkulovi poslední informace. Potom odložili paprskomety a zaopatřili se minipistolemi, které se daly schovat do bot. V případě nouze by je tyto maličké paprskomety mohly zachránit.

John Marshall, Ras Čubaj a Tako Kakuta pak opustili loď a společně si to namířili ke správní budově. Druhá mikrosonda se vznášela nad jejich hlavami.

U vchodu Marshall svým druhům pošeptal: „Jestli tomu věříte nebo ne, Gucky si klidně usnul. Nemám s ním kontakt."

„Lenoch jeden!" pobaveně zavrčel Ras.

Tako mlčel.

Plophosané v kontrolní budově byli velice zdrženliví. Na Marshalla dělali dojem, že jsou ustrašení, ale mohl se mýlit. Ještě jednou se formálně zeptali na přání Pozemšťanů a pak jim povolili vstup do města.

Venku na ulici čekalo vozidlo. Muž za volantem na ně zamával. „Mám rozkaz být vám během vaší návštěvy k dispozici," řekl.

„Kdo vám to přikázal?" nedůvěřivě se zeptal Marshall.

„Vláda."

Bylo jasné, že se jedná o muže z tajné služby. Marshall mu dal adresu obchodního zastoupení a s Rasem a Takém nastoupili. Vozidlo se rozjelo a nehlučně zrychlovalo.

Na široké ulici stále ještě nebyl žádný velký provoz. Míjeli jenom dodávky a jednou je předjel rychlý sporťák, řízený nějakou ženou.

Na obchodním zastoupení našli Pozemšťana, který se ale už napůl změnil na Plophosana. Působil unaveně a znuděně a neprokazoval mnoho iniciativy. Marshall

na něm na první pohled poznal, že od něj nemůže čekat žádnou velkou spolupráci a že bude lepší, když se před ním budou chovat opatrně a neprozradí nic z původních úmyslů. Dohodli s ním nějaké nezávazné záležitosti a rozloučili se krátce poté, co od něj získali alespoň nějaké adresy dalších obchodních zastoupení.

I tady se Marshallovi zdálo, jako by jeho telepatické vlohy byly nějak brzděny. Sice zachytil myšlenkové impulzy svého protějšku, ale byly zahaleny do jakési telepatické mlhy.

K ostatním obchodním zastoupením už nejeli a požádali svého řidiče, aby je odvezl přímo na konzulát.

Gucky se mezitím probudil. Marshall zcela zřetelně zachytil jeho myšlenkové proudy a vyměnil si s ním nějaké informace. Sonda se vznášela přímo nad delegací a zprostředkovávala dokonalý obraz.

Konzulát sídlil v temné budově uprostřed zanedbaného parku. Od klidné ulice jej dělil rezavý plot. Řidič zůstal sedět ve voze a otočil se na své pasažéry.

„To je konzulát. Počkám tady. Zdržíte se dlouho?"

Marshall sice tuto otázku považoval za neslušnost, nicméně odpověděl: „To se uvidí. Když se tu objevíte za dvě hodiny, mělo by to stačit."

Nečekal na odpověď a společně s Rasem a Takém vystoupili. Prostranství kolem konzulátu bylo zpustlé a vypadalo opuštěně. Marshall by se ani nedivil, kdyby zjistil, že na Plophosu už žádný konzulát Země není.

Zástupci Země, posílaní na jiné planety, byli vybraní a tisíckrát přezkoušení lidé. Bylo vyloučeno, aby někdo takový dovolil podobný nepořádek. Buď zdejší konzul upadl do nepopsatelné letargie anebo se nacházel pod nějakým tlakem.

Anebo už žádný konzul nebyl.

Prošli zrezavělou branou. Pěšiny v parku prozrazovaly, že jsou používány jen minimálně. Všude rostla spousta plevele a zcela chyběla péče zahradníka. Samotný dům byl skryt za stromy a popínavými rostlinami. Část oken byla zabedněna okenicemi, některá zívala špinavými tabulkami.

„Vzorný konzulát Země," zamumlal Marshall a zatnul zuby. „Štěstí, že to Rhodan nevidí. A štěstí pro konzula, že tu Rhodan není."

Ras si strčil ruku do kapsy.

„Nevím, nevím, taky jsem si naše přijetí na konzulátu představoval trochu jinak. Copak se na Plophosu všichni zbláznili?"

„Možná se nezbláznili..." významně podotkl Marshall.

Ani ne deset metrů od nich se prudce otevřely dveře.

Na zápraží se objevila pohublá postava a vykročila jim v ústrety. Měla na sobě oficiální háv, který etiketa předpisovala pro přijetí delegací. Marshall se v duchu podivil, proč tomu tak je. Na konzulátu přece nevěděli, že je čeká návštěva. Nikdo se jim nenahlásil. Jak konzul věděl, že přistáli?

Pokud to byl konzul!

Marshall se pokoušel vniknout do myšlenek toho muže a kupodivu se mu to tentokrát podařilo bez problémů.

První dojem toho muže byl strach, smíšený s přáním splnit svou povinnost. Proč měl konzul strach? Myslel si, že Marshall přiletěl na kontrolu? Obával se inspekce? Proč?

Několik kroků před třemi návštěvníky se muž zastavil.

„Dovolte, abych vás přivítal jménem pozemského konzulátu, pánové. Prosím, promiňte špatný stav budovy, ale rekonstrukce je již objednaná. Dosud mi byly odpírány vládní prostředky pro tento účel. Mohl za to zkorumpovaný úředník, který ale už byl Vůdcem potrestán."

Marshall pátral v mužových myšlenkách. Říkal pravdu.

„Odkud víte o našem příletu?"

„Byl jsem informován velitelstvím kosmodromu."

, Jedná se o neoficiální návštěvu. Jmenuji se Frederic Marsh. Mí průvodci jsou úředníci ministerstva zahraničních věcí, Gernot Bergen a Tako Kakuta."

„Vítám vás co nejsrdečněji. Pokud vám nebude vadit nepořádek, pozvu vás dovnitř. Odpoledne se na Plophosu rychle ochlazuje."

Uvnitř však teplo také nebylo. Pravděpodobně už nefungovala klimatizace. Ale aspoň svítilo světlo.

Konzul nabídl hostům místo a posadil se.

„Smím se zeptat, čemu vděčím za vaši návštěvu? Škoda, že jste nepřiletěli o pár týdnů později."

„Nebo dřív," vážně opáčil Marshall.

Konzul na něj nechápavě pohlédl. Jak to myslíte?"

Marshall se rozhodl, že učiní pokus. Dosud v konzulových myšlenkách nenašel nic, co by mu v tom bránilo.

„Co víte o Rhodanově únosu, konzule?"

Konzulovy oči se najednou zúžily. Předklonil se a pronikavě pohlédl na hosta, pak se opět uvelebil v křesle. V jeho myšlenkách nebyly žádné stopy.

,.Rhodanův únos.. .?Ano, byl unesen a s ním bylo uneseno i pár mužů z jeho okolí. Politováníhodné, velmi politováníhodné."

Marshall četl v myšlenkách toho muže upřímnou lítost.

„Jistě. Mým úkolem je vás informovat, že Rhodanovo místo zaujal Julian Tifflor. Kromě toho si mám zaznamenávat stížnosti. Máte nějaké?"

„Vy myslíte... ne, pane Marshi, Plophosská vláda je maximálně vstřícná a dosud nezavdala žádnou příčinu ke stížnostem. Užíváme si pohostinnosti na tomto světě a můžeme se svobodně pohybovat. Vůdce je dobrý a moudrý vládce, i když nějaké fámy, no, však víte, co myslím..."

Marshall rozuměl. Čemu však nerozuměl, byl důvod, proč konzul takhle mluvil. Musel přece vědět, co se na Plophosu odehrává. Každý věděl, že na Plophosu vládne diktatura. A co víc: konzul si to také myslel!

Tady něco nesedělo!

A myslel si to i Gucky, který se právě telepaticky ozval, neboť sledoval celou tu debatu na dálku.

Byl konzul nějak zneužit? Jedině tak se dalo vysvětlit, proč říká něco diametrálně odlišného od toho co si myslí. Že by hypnoblok? Toho by bylo možné jej zbavit šokem.

Nyní tu chybí André Noir, pomyslel si Marshall. Hypno Noir měl s podobnými situacemi zkušenost.

Vstal.

„Mám pro vás oficiální sdělení, konzule. Náš nový Administrátor vás okamžitě odvolává. Vezmu vás sebou na naši loď. Připravte se. Máte deset minut času. Váš nástupce to tu převezme během týdne."

Konzul zbledl. V očích měl najednou málem slzy a ruce se mu roztřásly.

„Tak nahonem? Potřebuji víc času, abych si mohl vyřídit své věci."

„To je mi upřímně líto. Více než deset minut vám dát nemohu. Budete tak laskav a poinformujete vládu zdejší planety o svém odchodu?"

Konzul vstal a jako bez ducha zíral na interkom. Pak přikývl, přešel ke stolu a stiskl tlačítko. Obrazovka se ihned rozzářila a ukázala tvář nějakého Plophosana.

„Přejete si?"

„Přímé spojení k Vůdci. Důležité vládní záležitosti."

Monitor na několik vteřin zhasl, pak se objevila jiná tvář.

„Vůdce nyní nechce být vyrušován..." Muž zmlkl. Musel si všimnout Marshalla a ostatních. „Dobrá, spojím vás."

Trvalo to asi minutu, pak se monitor znovu rozsvítil.

Do místnosti se z něj dívala neobvykle hranatá, drsná tvář. Chladné oči vyhledaly Marshalla a zadívaly se na něj tak nekonečně klidně a rozhodně, až telepatovi přeběhl mráz po zádech. Marshall v tu vteřinu věděl, že je všechno podezření oprávněné. Pokud ve vesmíru existoval muž, který naplánoval Rhodanův únos a jeho zajetí, pak to byl tenhle muž! Byl to protivník a nepřítel, srovnatelný s dosud největším Rhodanovým nepřítelem, s Overheadem.

„Co si přejete?"

Hlas byl ledově chladný a bez jakýchkoliv emocí. Prozrazoval železnou vůli. S tímto mužem se nedalo vyjednávat.

Marshall se marně snažil zachytit myšlenkové impulzy. I Guckyho snahy zůstaly bez úspěchu. Buď měl Vůdce schopnost se odstínit nebo...

„Konzul vám chtěl sdělit, že podle instrukce Sluneční Administrace skládá svůj zdejší úřad. Spolu s námi opouští Plophos. Během jednoho týdne vám pošleme jeho nástupce."

„Proč?"

„Rutina," řekl Marshall a pokoušel se být stejně úsečný jako Vůdce. „My v pravidelných intervalech měníme své úředníky. Nemá to nic společného s podmínkami, které jsem u konzula bohužel konstatoval."

Vůdce přimhouřil oči, jeho pohled byl najednou ledově chladný.

„Jak si přejete. Vy jste přímým Administrátorovým zmocněncem?"

„Jsem zmocněncem jeho zástupce."

„Dobrá. Očekávám vás v paláci, než odletíte. Vás i konzula."

Marshall bleskově uvažoval. Odmítnutí tohoto pozvání by mohlo vzbudit podezření. Pokud však Vůdcovu výzvu přijme, nabídne se mu třeba možnost něco zjistit. V případě nouze by pak mohli zasáhnout mutanti a Gucky.

„Kdy můžeme přijít?"

„Nechám vás odvézt."

Monitor zhasl.

Marshall se podíval na konzula.

„Pospěšte si. Nemáme moc času."

O deset minut později vyšli na ulici. Vozidlo čekalo, přestože Marshall řekl řidiči, že ho budou potřebovat až za dvě hodiny.

Bez problémů se vrátili na kosmodrom.

„První sonda sledovala muže v modré uniformě. Vrátil se zpátky do Vůdcova paláce. Pokoušeli jsme se poslat sondu za ním do paláce, ale bohužel se nám to nepodařilo.

Marshall tázavě vzhlédl.

„Nepodařilo se to? Ani otevřenými dveřmi nebo oknem. . .?"

„Je tam energetický ochranný štít! Sonda neustále narážela do neviditelné překážky. Je pravděpodobné, že se Vůdce hermeticky uzavírá před okolním světem."

„Pro teleportery to většinou neznamená žádný problém," optimisticky namítl Gucky.

Ale Marshall ho zklamal:

„I kdyby! Smíme teleportovat jen v případě nouze. Jsme vládní delegace. Vůdce určitě ví o jednotce mutantů, o tom jsem přesvědčen. On ví, že Země udělá všechno pro to, aby zjistila místo Rhodanova pobytu. On dobře ví, že k tomu použijeme právě jednotku mutantů. Musí počítat, že ho podezříváme."

„Jednou se to dozvědět musí."

„Má se to dozvědět co možná nejpozději, to Tifflor vysloveně požadoval."

Právě se najedli, když se ozval telekom. Vůdce osobně vyzval Marshalla, aby nasedl do vozidla, které čekalo u kontrolní budovy a aby odjel do paláce.

Gucky se marně pokoušel z konzula něco dostat. Ten muž nic nepředstíral. Buď skutečně zklamal anebo Vůdce disponoval dobrými sugestory anebo přístroji, které dokáží dostat člověka pod kontrolu.

„Teď neříkal, že máme konzula vzít sebou," poznamenal Gucky. „Nechte ho prostě tady."

Marshall přemýšlel. Pak kývl.

„To není špatný nápad, Gucky. Třeba udělá nějakou chybu, až si uvědomí, že jsme pojali nějaké podezření. Jen ať si myslí, že se nám na konzulově chování něco nezdálo. Tím nijak neprozradíme své záměry. Dobrá, půjdeme tam bez konzula. Homunkule, nezapomeň na sondy! A tebe, Gucky, bych chtěl poprosit, abys nespal už ani vteřinu."

„Ale ale... no toto," řekl myšob a předstíral, že je uražený.

Vůz už na ně čekal. Vezl trojici mužů stále ještě prázdnými ulicemi přímo k paláci. Brána se otevřela a tak dospěli až k prstencovitému nádvoří. Žádné energetické zábrany si nevšimli.

Vystoupilí. Z palácového portálu jim vyšel v ústrety nějaký muž.

Byl to ten muž v modré uniformě.

Došel až k nim, pak se zastavil. Pohrdavě si je měřil, pak naznačil mírnou úklonu.

Jsem Etehak Gouthy, šéf Modré gardy. Následujte mne."

Modrá garda, pomyslel si Marshall, to je přece tajná služba Plophosu, pokud měl Konstantin pravdu...

Gouthy šel napřed. Za skupinkou pak kráčeli čtyři ozbrojení gardisté. Marshall, Ras a Tako si připadali jako zajatci.

Prošli několika elektronicky zabezpečenými dveřmi. Vniknout do tohoto paláce nebylo vůbec lehké. Za posledními dveřmi, v centru paláce, se nacházela Vůdcova místnost.

Ani nevstal, když mu přivedli návštěvníky. Strážní zůstali na chodbě a dveře se zavřely.

Vůdce seděl za těžkým psacím stolem, přetíženým nejrůznějšími přístroji. Po bocích mu stáli dva muži s bezvýraznými tvářemi. Na sobě měli modré uniformy a v rukou svírali paprskomety.

Osobní stráž.

Gouthy se zastavil vedle dveří.

„Přistupte blíž," řekl Vůdce. Mělo to znít zdvořile, ale znělo to jako cinkot ledu o sklo. „Takže vy jste ta vládní komise ze Země...? Proč měníte konzula? Kde vlastně je?"

„Nechtěl se s vámi loučit," řekl Marshall.

Vůdce se zatvářil překvapeně.

„Takže on si nepřál se se mnou loučit? Nepřemlouváli jste ho náhodou?"

„No dovolte..."

„Takže ano!" konstatoval Vůdce. Ten muž byl skutečně nebezpečný.

„Mýlíte se. Konzul se rozhodl sám. Můžete se ho klidně zeptat, jestli chcete."

„To necháme na později. Mám na vás nějaké otázky. Co se děje v Galaxii? Už se na situaci nějak odrazila smrt Perryho Rhodana a jeho druhů? Je to velmi politováníhodný vývoj, že?"

Téměř stejná slova, jaká používal konzul, pomyslel si Marshall. Že by souvislost...?

„Stojíme před několika politickými problémy," přiznal opatrně. ‚Ale ne všichni v Rhodanovu smrt věří."

„Důkazy přece jasně říkají..."

„Nejsou jednoznačné."

Nastala krátká pauza. Marshall dostal příležitost k navázání telepatického kontaktu s Vůdcem. Ke svému velkému překvapení se to nepovedlo. Byla tam zábrana? Blok?

Gucky! pomyslel si zoufale. Já to nedokážu. Mohl bys se pokusit?

Žádná odpověď.

Marshall to zkusil ještě jednou. Zmocnila se ho narůstající panika. Viděl před sebou Rasovu černou dlaň. Působila uklidňujícím způsobem, jenom se jí dotknout...

Gucky!

Nic!

Ani s Guckym a Gazelou nebylo možné navázat kontakt. Vůdcův ochranný štít byl stoprocentně účinný.

„Nač myslíte?" náhle se zeptal Vůdce. „Nelíbí se vám něco?"

Marshall věděl, že se musí vzpamatovat, pokud nechce vypadat podezřele. Jen ať si Vůdce myslí, že on ve Rhodanovu smrt nevěří. Jen ať klidně ví, že podezírá Plophosany, ale nesmí se dozvědět, že tu má sebou téměř kompletní jednotku mutantů.

„Konzul se choval velmi podivně," řekl nakonec, aby zkusil nové téma., Asi je nemocný. Nevšiml jste si toho? Ostatně... Kde jsou jeho spolupracovníci?"

Vůdce se chladně zasmál.

„Konzul vám to neřekl? Tak to on na to patrně zapomněl. Možná je opravdu nemocný. Konzulát podnikl výlet k moři. Nechápu, proč konzul nejel s ostatními."

I bez telepatie Marshall nyní poznal, že Vůdce lže. Za těchto okolností už nemělo smysl hrát si déle na kočku a na myš. Pokud nyní vsadí všecko na jednu kartu, třeba se ještě něco dozví. Ovšem pak bude těžké zůstat na Plophosu...

Vtom se opět ozval Vůdce: „Jste telepat, že?"

Marhalla tato věta šokovala. Vůdce to poznal. Ale jak?

Jak mohl vědět, že je telepat? On sám jím určitě nebyl.

Že by ti dva strážní...?

Stáli tam s bezvýraznými obličeji a dívali se do prázdna. Marshallovi na nich něco nesedělo, ale nevěděl přesně co. Byli hubení a poměrně štíhlí. Pozemšťané nebo Plophosané. Nebo snad ne?

„Odpovězte!"

Marshall se otočil k Vůdci.

„Jak vás něco takového napadlo?"

Vůdce se usmál. Kývl na Gouthyho. Ten otevřel dveře a do místnosti vešly stráže. Postavily se u dveří. Zbraně držely v rukou a mířily na Marshalla, Rase a Taka.

„Vím to a to stačí. Nemyslíte, že jsem s příchodem mutantů počítal? Rhodan je velmi důležitá osoba. Proč jste neletěli dál? Proč jste nenechali konzula být? Bylo by to bývalo pro vás zdravější."

Marshall věděl, že padly masky.

Dobrá. Stejně už ho ta hra na schovávanou nebavila.

„Jsme oficiální delegace vlády Země a varujeme vás..."

„Co dnes znamená Země?" pohrdavě opáčil Vůdce. „Je to planeta jako každá jiná."

„Je to planeta, ze které pocházíte."

„Možná kdysi. Za Rhodanovy vlády se změnila v mocnost, která utlačovala celé soustavy. My o této Zemi nechceme nic vědět. A strach...? Ne, nemáme ze Země strach. Zato Země má strach z Plophosu jak se zdá."

„Země se nemusí bát nikoho. Co jste provedli s Rhodanem?"

Iratio Hondro vydržel jeho pohled, aniž by hnul brvou.

„Jste si svou věcí nějak jistí."

„Nebyli jsme, když jsme sem letěli. Ale po všem, co se tady stalo, už nemůžete naše podezření rozptýlit. Náš agent Konstantin měl pravdu. Před smrtí potvrdil, že vaše tajná služba unesla Rhodana, Bulla, Allana a ještě dva muže."

„Tyhle informace považujete za podezření? Není to snad už jistota?"

„Co mi na to řeknete?" trval si na svém Marshall.

Vůdce zvážněl. Jeho tvář nabrala chladný a nebezpečný výraz.

„Jistě si umíte představit, že s takovými vědomostmi nemůžete dlouho žít. Ovšem ještě než zemřete nebo než vstoupíte do mých služeb, což je mimochodem lepší než smrt, čekám od vás jisté informace. Mimochodem považuji za překvapivé, že jste se vůbec odvážili tady přistát s tak malou lodí. Jeden jediný výstřel by ji býval mohl zničit."

„Jelikož hrajeme hru s otevřenými kartami, Hondro, odpovězte mi na jednu otázku. Dobrá, já jsem mutant. Proč s vámi nemám žádný kontakt a proč ho nemám ani s lidmi ze své lodi? Normální energetický štít přece nemůže být vážnou překážkou."

Hondrův úsměv byl přímo odpudivý.

„Věřím, že je pro vás nepříjemné, že vaši lidé na lodi netuší, co se tu odehrává. Netuší, že jste v pasti. Kolik je tam mutantů?"

„Na tohle nečekáte odpověď, že ne?"

„Ale ano, čekám. A když ne teď, tak později určitě."

„Nejdřív mě budete muset přesvědčit, že pro mě není východiska. Naše smrt by vám k ničemu nebyla, to víte stejně dobře jako já.

Kromě toho bych na vašem místě nepodceňoval Zemi."

„Objevil jste, že jsme konzulovi napasovali hypnoblok?" řekl Vůdce a změnil téma. „Co mí lidé udělali špatně?"

„Nic. Jenom zapomněli, že existují telepati."

Vůdce přikývl. Kývl na Gouthyho, který stál za Marshallem. „Tak to abychom nezapomněli, že také existují teleporteři."

Než Marshall stačil pochopil smysl jeho slov, Gouthy a čtyři strážní se zmocnili Rase a Taká. Odtrhli je od Marshalla a zbavili ho tím možnosti úniku.

„Znuzte!" zvolal Marshall. „Informujte ostatní!"

Ke svému nekonečnému úžasu musel pak sledovat, že se teleporteři ne a ne vymanit ze sevření strážných. Jejich schopnost dematerializace zklamala.

Vůdcův smích byl hrubý a posměšný.

„Takže, pánové mutanti? Ani telepatie ani teleportace, co? Říkal jsem vám, že jste podcenili situaci. Vážně jste si mysleli, že jsem s vámi nepočítal, když Konstantin všecko vyžvanil? Země sem pochopitelně musela poslat svou nejlepší jednotku. A kdo je lepší než mutanti? Ale když člověk chce bojovat s mutanty, musí proti nim nasadit stejné prostředky. A kdo dokáže mutanty eliminovat?"

Marshall se podíval na ty dva muže za stolem.

Pochopil.

„Antiové!"

„Bingo!" chladně se zasmál Vůdce. , Antiové! Odpověď je tak prostá. Antiové se rozmístili po celém paláci. Jejich individuální mentální štíty se postaraly, aby teleporteři nemohli dematerializovat..."

„Co chcete?" zeptal se Marshall. „Když nás zabijete, Země se o tom dříve nebo později dozví a taky si nemyslete, že jsme sem přiletěli jen tak, aniž by nám někdo kryl záda. I kdybyste zametl všecky stopy, nebude vám to nic platné. Ví se, kde jsme."

„Nezabiji vás. Prostě si vás nechám a až budu potřebovat, vyměním vás anebo vás prodám. Za vás dostanu slušnou cenu."

„Za Rhodana taky?"

Vůdce zavrtěl hlavou.

„Jsou věci tak drahocenné, že nemohou být prodány za žádnou cenu. Rhodan k nim patří." Znovu mávl na Gouthyho. „Odveď je, mám práci. Promluvím s nimi později."

Všude po chodbách postávali Antiové. Marshall nyní cítil lehký, téměř neznatelný tlak, který jejich ochranné štíty vytvářely proti jeho mozku. Jak je možné, že si ho nevšiml dřív?

Byli odvedeni k výtahu. Gouthy hlídal, aby za sebou měli stále dva Antiy. Nastoupili do výtahu a sjížděli do hlubiny. Marshall odhadoval, že jsou takových padesát metrů pod povrchem.

Chodby byly dole užší a masivnější. Klenutý strop sestával z hrubě otesaných kamenů. I tady všude postávali Antiové. Palác jich byl skutečně plný.

Gucky pojme podezření, to bylo jasné. Doufejme, že neudělá chybu a také neuvízne v pasti, říkal si Marshall.

Otevřely se těžké kovové dveře. Za nimi se nacházela prostorná cela. Gouthy své zajatce nepřipoutal. Řekl jen: „Přede dveřmi stojí antiové stráž. Jsou i nad a pod tímto prostorem. Budete dostávat jídlo a pití, ale nepokoušejte se dělat hlouposti. Až bude mít Vůdce čas, promluví si s vámi."

Parasíly mutantů nefungovaly.

Teď už je mohl zachránit jenom zázrak.

Když byl telepatický kontakt náhle přerušen, Gucky se napřímil. Dosud ležel na pohovce na můstku, aby se mohl lépe soustředit.

„Homunkule, nemám spojení!"

„Zmizeli v paláci," oznamoval robot od monitorů.

„Zatím si nedělám starosti, Homunkule. Teleporteři sem mohou kdykoliv skočit, když bude hrozit nebezpečí. Přesto mě ale zajímá vysvětlení. Marshall jen tak nepřestane přemýšlet. Něco muselo zablokovat jeho myšlení. Že by štít? Mysli na tu sondu, co nedokázala proniknout do paláce."

„Přemýšlel jsem o tom," přiznal Homunkulus.

Ivan Gorašin řekl: „Možná, že je to konečně příležitost pro mně. Mám přivést k explozi některou z věží paláce? To je bohužel jediné, co je vidět. Můžu zničit jenom cíle, které vidím."

„Ještě vyčkáme," řekl Homunkulus, kterého jen tak něco nevyvedlo z rovnováhy.

Gucky měl ale málo trpělivosti.

„Vyčkáme... to se ti řekne, Homunkule! Já budu teleportovat k paláci a podívám se, co se tam děje."

„Marshall zakázal svévolné akce."

„Taky ale nepočítal s tím, že ztratíme kontakt. Jsme teď odkázáni sami na sebe. Však já se už postarám, aby mě nikdo neviděl."

„Počkej aspoň, dokud se nesetmí. Za dvě hodiny je noc."

Gucky přikývl.

„Souhlasím, ale pak mě už nic nezastaví. Jdu."

Teleoptik Ralf Marten poznamenal: „Je nás osm mutantů s nejrůznějšími schopnostmi. Mělo by pro nás být možné vyřešit i ty nejnemožnější situace. Musíme jenom vědět, se jakými protivníky máme co dělat. Pak to zvládneme. Nejdůležitější tedy nyní je, abys zjistil, proč jsme tak náhle ztratili kontakt. Myslím si, že nejde jenom o prostý energetický štít, protože to by bylo možné pomocí Marshallova zraku vidět jeho okolí a musím přiznat, že jsem Marshalla ani nenašel."

Gucky na něj zamyšleně pohlédl.

„Nenašel jste ho? Proč ne? Co bylo překážkou, na kterou jste narazil?"

„Něco jako štít. Jako skleněná stěna."

„Přesně jako u mě," řekl Gucky. „A co ty, Wuriu?"

Wuriu Sengu byl „zírač". Jeho široká tvář stále vypadala přátelsky a přívětivě.

„Pokusil jsem se dívat skrze vnější palácové zdi. Podařilo se mi to a propracoval jsem se až k paláci samotnému a pak byl konec. Jak říkal Marten: je to jako skleněná stěna s nepravidelným povrchem. Jako seskupení mnoha malých štítů, které jsou všude kolem rozdělené."

„Podivné!" poznamenal Homunkulus. „Mnoho malých štítů? Ale telepatii by přece neměly stát v cestě?"

Gucky náhle vyskočil.

„Mám to! Antiové! Ty zatracený Antiové mají prsty všude! Že mně to nenapadlo hned. Jistěže - Antiové. Proto jsme ztratili kontakt, s Johnem. To je ovšem velmi zneklidňující, řekl bych. Homunkule, nemám radši teleportovat hned?"

„To bych ti neradil, Gucky."

Přesně v tu chvíli zabzučel telekom. Na monitoru se zjevila Vůdcova tvář. „Takže, pánové? Budete tak laskavi a zapnete přenos obrazu i z vaší strany? Rád bych věděl, s kým hovořím, než vám sdělím důležitou informaci."

Gorašin a Gucky se postavili do kouta, aby je kamera neviděla, pak ji Homunkulus zapnul.

„Co chcete?" zeptal se robot. Hondro jej musel považovat za člověka. „Proč se naši lidé ještě nevrátili?"

„Jsou mými hosty," chladně opáčil Vůdce. „A sice na určitou dobu." Hlas mu najednou zněl výhružně: „Vážně mě považujete za hlupáka? Copak si opravdu myslíte, že nevím, že ve vašem člunu je celá jednotka mutantů? Stačí slovo a vyhodím vás do vzduchu!"

I Homunkulus, který jako robot v podstatě nepotřeboval čas na rozmyšlenou, se nyní zarazil.

„Váš útok by neměl smysl, protože vaše zbraně neproniknou naším ochranným štítem. Takže co chcete?"

„Požaduji, abyste okamžitě odstartovali a zmizeli. Pokud se tak nestane anebo pokud dojde k nějakému útoku proti Plophosu, ty tři muže už nikdy neuvidíte živé. A těch pět dalších taky ne."

Takže přece! Hondro se přiznal!

„Odstartujeme zítra," chladně opáčil Homunkulus. „Naše Gazela je chráněna velmi silným štítem, který odrazí veškeré zbraně. Ale nemyslím si, že naše muže tak snadno zabijete. Jsou příliš cenní jako objekt pro výměnu. Zítra vám možná něco navrhneme."

Vůdce se studeně usmál.

„Souhlasím. Ale pamatujte si jedno: pokud se pokusíte opustit loď, nechám některého ze zajatců zabít. Berte toto varování vážně. Já nemám co ztratit."

Konečně se setmělo a Gucky se připravoval k teleportaci.

„Neměl bych přece jen jít radši s tebou?" nabízel se Gorašin.

Gucky kroutil hlavou a odmítal pomoc ze všech stran. V duchu si však zdaleka tak jistý nebyl. Antiové byli příliš silným protivníkem. Dali se porazit pouze lstí nebo čistě náhodou. A přesně to měl Gucky V plánu.

Soustředil se na dvůr paláce a skočil.

Aniž by narazil na překážku, materializoval na dvoře. Za ním stála vnější zeď, před ním se v pološeru rýsoval palác. Světla bylo jen málo, ale viděl stíny několika strážných pochodovat před portálem.

Gucky konstatoval, že tohle nejsou Antiové. Ti se pravděpodobně nacházeli pouze v paláci, aby ho chránili před vnějším světem.

Teleportoval na střechu paláce. Byla plochá. V rozích se tyčila paprsková děla. Odtud žádné myšlenkové impulzy nepřicházely, zato však zespodu ano. Obcházeli tam dva strážní.

Další teleportace ho přenesla do přímého kontaktu s jedním Antiem.

Rematerializoval ve vzduchu, sklouzl po neviditelné překážce a tvrdě dopadl na podlahu. Seděl u nohou muže, který se ještě nestačil zotavit z překvapení.

Byl to Anti a nacházel se pod ochranou svého individuálního štítu!

Gucky věděl, že ten Anti nemůže použít zbraň, dokud je aktivován jeho štít, proto vstal a tasil paprskomet.

„Aby tě nenapadaly hloupý myšlenky," řekl myšob a ustupoval ke zdi. „Nemůžeš mi nic udělat a já tobě taky ne. Partie je vyrovnaná."

Anti rozuměl intekosmu.

„Ty jsi mutant?"

„Je to na mně vidět?" zeptal se Gucky. „Co tady děláš? Patříš ke gardě toho zatraceného Vůdce?"

„Samozřejmě. A ty jsi přišel ze člunu? Jsi teleporter? Jestli chceš vysvobodit zajatce, nepovede se ti to. Cela je hermeticky uzavřená. Neprojdeš."

„Tak proč mi nepomůžeš?"

„Proč bych to dělal? Řekni mi jeden jediný důvod."

„Až vysvobodíme Rhodana, projeví ti svou vděčnost."

„I kdybych chtěl, nemůžu ti pomoct."

„Proč ne?"

„Vlastníš snad protijed, abys mi za tři týdny zachránil život? Vůdce mi dal injekci. Když od něj nedostanu každé čtyři týdny dávku protijedu, budu muset zemřít."

„To jsou mi ale metody!" vyděšeně zamumlal Gucky.

„Tak co? Já teď musím vyhlásit poplach. Chceš mi v tom zabránit?"

„Jistě."

„Ale jak? Můj štít je neproniknutelný..."

Gucky věděl o své bezvýchodné situaci.

„Nechci ti způsobit újmu na zdraví, natož abys ztratil život," řekl opatrně. „Ale nejdřív mi odpověz na pár otázek."

„Ptej se."

„Kde jsou ti tři zajatci? Kdo ví o Rhodanově místě pobytu? Je snad tady někde v paláci?"

Anti zavrtěl hlavou.

„Máš příliš mnoho otázek. O Rhodanovi nevím nic. Ti tři zajatci jsou ve sklepě, hlídaní těžce ozbrojenými strážemi a zamčení. Nemůžeš je vysvobodit. Já teď ale už musím jít. Odvedu tě do bezpečí."

„Děkuji ti, Anti. Možná, že ti budu jednoho dne moci prokázat vděčnost."

„To sotva," rezignovaně hlesl Anti a pomalu odcházel.

Gucky se za ním chvíli díval, pak nastoupil do výtahu a sjížděl do podzemí. Neteleportoval, nechtěl riskovat.

Ale ještě když byl ve výtahu, ozvalo se pronikavé ječeni sirény. Anti splnil svou povinnost. Výtah se zastavil, Gucky zaklel, ale zároveň cítil, jak z něj spadává neviditelný tlak mnoha antiovských štítů.

Že by léčka?

Že by Antiové otevřeli jakousi škvíru ve svém štítu, aby ho nalákali ke vskočení a aby pak za ním blok opět uzavřeli? Teleportovat tedy nemohl, ale mohl poslat myšlenky.

Udělal to - a našel Marshalla.

„Gucky!"

„Jsem nablízku. Kde vězíte?"

„Ve sklepě, v hloubce padesáti metrů. Proč najednou to spojení?"

„Nemám tušení. Počkej, zaměřím tě. Mám skočit...?"

„Antiové!"

Gucky přemýšlel.

Musel se ale rozhodnout rychle. Výtah se totiž rozjel nahoru. Takže myšob skočil.

„Pozor, Johne! Teleportuju! Myslet! Nepřestávej myslet!"

Gucky potřeboval Marshallovy myšlenky jako naváděcí signál. Když rematerializoval, stál v temné kobce mezi třemi zajatci.

„Asi jsem udělal chybu... ale nejdřív musíme vypadnout. Měli bysme to zkusit stejnou cestou, jakou jsem sem přišel... pozor, někdo se blíží! Je to Etehak Gouthy, šéf tajný služby. Výborně!"

Marshall to sice nepovažoval za výborné, ale mlčel.

Dveře se rozletěly. Gouthy vstoupil do cely. Doprovázeli ho dva Antiové. Nacházel se pod jejich individuálními štíty.

„Ááá, máte návštěvu! Řekl bych, že teleportera! Trpaslíka! To je ale překvapení!"

Guckym to trhlo. Seděl na zadních tlapách a zlostně zíral na Gouthyho. Přimhouřil oči a štít neštít, vyslal proti Gouthymu a jeho Antiům silný impulz. Byl tak silný, že narazil do mentálního štítu, až se všichni tři příchozí zapotáceli a Gouthy narazil zády do stěny. Překvapeně vyjekl a Gucky v tu chvíli zvolal: „Praskl jim štít! Rychle, Johne skáčeme! K lodi!"

Ras Čubaj chytil Marshallovu paži a - dematerializoval. Tako a Gucky ho chtěli následovat, ale prasklina ve štítu se mezitím uzavřela.

„Vy dva už mi neutečete," zlostně skřípal zuby Gouthy. „Hezky zůstanete tady."

Marshall informoval o svých zážitcích v paláci a navrhl provést rozhodující úder proti Vůdci. Mutanti s ním souhlasili. Jenom čtyři důstojníci a robot Homunkulus měli pochybnosti.

„V žádném případě nesmíme riskovat Gazelu," řekl Tetmal. „Proč nepožádáme o pomoc THORU? Bez svolení Slunečního maršála stejně nesmíme otevřeně zaútočit proti Plophosu."

„Takový útok musí být dobře vymyšlený," namítl Homunkulus. „Antiové mi dělají starosti. Jak na to?"

Marshall vysvětloval: „Individuální ochranný štít Antiů lze prolomit pouze v případě, že dotyčný Anti zemře nebo aspoň upadne do bezvědomí. Jejich slabinu představuje antimagnetická, neorganická hmota. Třeba takový plastikový šíp jejich ochranným štítem proletí."

Homunkulus ukázal na skříň za sebou.

„Tam jsou zbraně. Jsou mezi nimi i kombinované ručnice s antimagnetickými plastikovými jehlami, které obsahují rychle působící uspávači prostředek. Je to ta věc, kterou jste měl na mysli, Marshalle?"

„Ano, Homunkule. Koho ale pošleme? Musí to být teleporter, to je jasné. Ale někdo ho musí doprovázet. Palácové stráže jsou dobře vyzbrojené."

Homunkulus vytáhl ze skříně kombiručnici a nabil ji. Pak dodal: „To byla zbytečná otázka, Marshalle. Přebíráte velení. Ras Čubaj mě dopraví k paláci... pokud je naše domněnka správná, nejméně dva muži vědí, kde se Rhodan zdržuje: Vůdce a Gouthy. Alespoň jednoho z nich musíme dostat. Zdá se, že tahle noc bude dlouhá..."

Gucky nezůstal v nečinnosti. Ten první úspěch mu nedal klid. Když dokázal individuální štíty Antiů pomocí telekineze odtlačit, pak by pro něj mělo být maličkostí stejným způsobem vylomit dveře.

„Zůstaň hezky sedět v koutě, Tako. Teleportujeme teprve až dám znamení. Nahoru na střechu. Palác opustím jedině v doprovodu toho modrýho šaška, co vo mně řek, že jsem trpaslík!"

Za ohlušujícího rachotu dveře praskly a vypadly z pantů. Dva Antie, kteří stáli za nimi, to mrštilo na zeď a omráčilo je to. Jejich štíty okamžitě zhasly. Cesta byla volná.

„Pryč odtud!" volal Gucky na Japonce.

Sotva materializovali na střeše, v paláci se rozječely poplašné sirény.

„To je všecko tvoje vina, Gouthy! Varoval jsem tě. A tys zklamal. Ještě uvidím, jestli ti dopřeji injekci protijedu!" křičel Vůdce ve své pracovně.

„Neodvážíš se mně nechat zemřít, Hondro. A není důvodu. Ten útěk uskutečnili bez mého zavinění. To Antiové zklamali a ne já. Sliboval sis od nich příliš."

Vůdce neodpovídal. Otevřel zásuvku těžkého psacího stolu a vytáhl z ní ruční paprskomet. Vtiskl ho Gouthymu do dlaně.

„Najdi mi ty zajatce a přiveď je zpátky. Chtěl jsem je vyměnit a ne darovat!"

Gouthy chvíli zíral na zbraň, pak odešel. Věděl, že nemá žádnou jinou možnost, pokud chce za dva nebo tři týdny dál žít.

Gucky a Tako mohli všeobecný zmatek využít pro sebe a odebrat se do bezpečí, ale myšob se nechtěl vzdát svého plánu tak rychle. Byl přesvědčen, že šéf Modré gardy ví, kde je Rhodan. Jestli Gouthyho chytí, zabije dvě mouchy jednou ranou.

Na střeše nikoho neviděli, Antiové ji odstínili v nejvyšším patře, aby se nikdo nedostal dál. Nyní už se Gucky nemohl vrátit zpátky.

Vtom se rozzářil reflektor a osvětlil střechu. U výtahu se objevily čtyři osoby.

„To je Gouthy se svejma Antiema!" zašeptal Gucky, ale víc toho neřekl, protože hned nato se v blízkosti z nicoty vynořily dvě postavy.

Ras Čubaj a Homunkulus!

Gouthy a jeho muži nemohli nic podniknout, pokud se nechtěli dostat do bezprostředního ohrožení. Pomalu se přibližovali. Za individuálními antiovskými štíty drželi v rukou připravené paprskomety.

Homunkulus se pustil Afričanovy ruky a pomalu si to namířil ke Gouthymu. Držel kombinovanou pušku, prst na spoušti.

„Gouthy, vyzývám tě, abys se nám vzdal dobrovolně. Odhoď zbraň a přikaž svým Antiům, aby dezaktivovali štít..." řekl Homunkulus, pak se otočil na Guckyho a řekl mu: „Nech to na mně. Skoč s Takem zpátky na loď. Za pár minut jsme u vás."

„Ale já..."

„Dělej, co ti říkám. Bez starosti, Gouthyho přivedeme sebou."

Gucky pokrčil rameny a teleportoval společně s Takem. Homunkulus pak už déle neriskoval a stiskl spoušť. Drobné plastikové projektily pronikly antiovskými štíty. I Gouthy ucítil píchnutí ve stehně, pak ho opustily síly a pomalu klesl k zemi.

I Antiové ztratili vědomí a zároveň pohasly i jejich štíty.

Homunkulus se rozběhl ke Gouthymu. „Rychle, Rasi! Neztrácejme čas!"

Když se Gouthy za deset minut probral, díval se do tváří Pozemšťanů. Minul je pohledem a na monitorech poznával planetu Plophos, která se rychle zmenšovala a nořila do černoty vesmíru.

„Tak jsme tě dostali," šklebil se na něj Gucky. „Aspoň vidíš, že urážet myšoba se nevyplácí..."

Etehak Gouthy byl natolik vedle, že se ani neušklíbl.

„Obávám se," řekl mu Julian Tifflor, „že si tak docela neuvědomujete, co vás čeká. Pokud vás nevrátíme včas na Plophos, nedostanete protijed. Co se stane pak, to víte sám nejlíp. No... abych vám nelhal, my ten protijed nemáme. Ale kdybyste nám pomohl včas vysvobodit Rhodana, věřím, že bychom Vůdce donutili nějaký protijed vydat."

„Ode mne se nic nedozvíte."

„Zapomínáte na mutanty."

„Zatím se jim moc nedařilo."

„Neoddávejte se falešným nadějím. Až usnete, nebudete moci kontrolovat svůj mentální blok. Naši telepati se pak dozvědí, co víte. Copak nechápete, co po vás chci?" usmál se Tifflor, „Chci, abyste se stal naším spojencem. To je víc než obyčejný zajatec."

„Rhbdana nikdy nenajdete!"

„Takže žije?"

„Je mrtvý!"

„Lžete! Vy víte, že je naživu. Náš agent Konstantin to také věděl a proto jste ho zavraždili!"

„I vy přece zabijete nepřátelského agenta, když..."

„Ztrácíme čas," netrpělivě podotkl Tifflor. „Teď vás nechám vašemu osudu. Pro mně za mně si dělejte, co chcete."

Julian Tifflor nechal zajatce odvést, pak se obrátil na velitele křižníku: „Jaká je naše pozice?"

„Dva světelný týdny od Plophosu. Zatím nezjištěni žádní pronásledovatelé."

„Přesto informujte flotilu a požádejte o několik bojových křižníků a několik rychlých lodí. Musíme být silní pro případ eventuálního útoku na nás."

Gucky si vzal na starost zajatce Gouthyho a nedal mu pokoje. Jednak nemohl zapomenout na urážlivý a posměšný tón, kterým ho Gouthy častoval a pak už neměl náladu na další čekání. Potřeboval nutně vědět, kde je Rhodan a proto si se zajatcem trochu pohrával.

Gouthy jeho telekinetické kousky dlouho nevydržel. Když si stěžoval, že létání po místnosti a narážení do stěn je mučením zajatců, Gucky se jen křenil.

Gouthy nechal nakonec zavolat Tifflora a Gucky konečně dal pokoj.

„Rhodan je na planetě Greendoor," řekl zcela vyčerpaný a ospalý Gouthy. „Znám souřadnice. Odveďte mě na můstek, dám vám je."

Homunkulus se mračil. Seděl za pilotním panelem THORY a kontroloval let. Tifflor si toho všiml a tak se zeptal, jestli má nějaké starosti. Robot přikývl.

„Jsem přesvědčen, že Gouthy říkal pravdu, naši telepati to zkontrolovali. Ale přece jen je zvláštní, že se ta planeta nachází přímo v centrálním prstenci Mléčné dráhy. Let tím směrem je stejně nebezpečný jako námořní plavba mezi neznámými útesy. Obvykle se tahle oblast raději oblétává."

„Já si takové starosti nedělám," přiznal Hite Tarum. „Letíme podle optického zaměření a prostoru je tu dost."

Tifflor nic neříkal. Sledoval monitory. Měl pocit, jako by se vrhali do moře planoucích loučí. Teprve po přiblížení se zdánlivě těsně na sebe namačkané hvězdy rozestupovaly. Zatím THORA pokaždé dokázala mezi hvězdnými útesy proplout.

Ale nemohla letět s plným zrychlením.

Utíkala hodina za hodinou.

Když se pak flotila blížila k souřadnicím dvojslunce Blíženci, Tifflor povolal zajatce na můstek.

Gouthy se od svého přiznání stal přístupnějším. Trochu totiž počítal s tím, že až přizná barvu, že ho Tifflor nechá padnout, ovšem to se nestalo.

„Vy znáte Greendoor, Gouthy?"

„Ano, byl jsem už mnohokrát v Central City. Greendoor je až na kolonizované části planetou džungle.'

„Řekněte nám všechno, co by pro nás mohlo být důležité."

„Gravitace asi l g, složení atmosféry podobné jako na Zemi. Kontinenty a velká moře. Vegetace je polointeligentní. Kdybychom na Greendoor nepřišli my, ovládaly by to tam rostliny. Neustále s nimi bojujeme a dokonce ani nejmodernější prostředky je nedokáží úplně zneškodnit."

„Copak jste pro své záměry nenašli lepší planetu?"

„Ani ne. Greendoor jsme objevili před sto lety a vybudovali jsme tam základnu. Kdo nezná souřadnice této planety, těžko se k ní dostane. Její pozice je výhodná. Vybudovali jsme tam průmysl - loděnice a továrny."

„Co Plophosané, Gouthy, jsou věrně oddáni Vůdci?"

Gouthy se hořce usmál.

„Mají snad nějakou jinou možnost? Všichni vysídlenci na Greendoor jsou vydáni Vůdci na milost a nemilost. Nejdůležitější z nich dostali injekci jedu. Pokud by se na Greendooru stalo něco, co se Hondrovi nelíbí, ten kdo za to může, nedostane protijed."

Hite Tarum snížil rychlost THORY.

„Kdo je Hondrovým zástupcem na Greendooru, Gouthy?"

„Vrchním velitelem je Trat Teltak."

„Ten ví, kde Rhodan je?"

„On určitě."

Na monitorech se objevila planeta, o které mluvili.

Greendoor.

Gouthy nijak nepřeháněl. Jednalo se o zelený svět džungle. Zeleň chyběla pouze tam, kde bylo moře nebo hory a pak tam, kde stálo Central City.

Ovšem zatímco členové posádky mlčky pohlíželi na neznámou planetu, její povrch byl trhán gigantickými explozemi. Uprostřed mírumilovných pralesů šlehaly

blesky výbuchů a trhaly vegetaci na kusy, aby po sobě zanechávaly jenom žhavé krátery. Do stratosféry pomalu stoupala houbovitá mračna.

„Co to znamená?" zeptal se Tifflor. „Obvyklý boj s rostlinami?"

„To v žádném případě!" svraštil Gouthy čelo a zavrtěl hlavou. „Možná, že zajatci zase utekli..."

„Zase?"

„Ano," přiznal Gouthy. „Už jednou se jim podařil útěk z pevnosti, ale chytili je."

Další a další mocné exploze naznačovaly, že v pralese zuří ostrý boj. THORA a doprovodné lodě flotily se vznášely nad atmosférou a místem dění, ale nikdo si jich nevšímal. Central City bylo asi třicet kilometrů daleko.

Tifflor přešel k interkomu a spojil se s Johnem Marshallem.

„Potřebuju telepaty, Johne. Musím vědět, co se tam dole děje. Postarejte se, abych za deset minut dostal odpovídající informace."

„Jasně, Juliane."

Tifflor se pak znovu otočil k obrazovce. Těch deset minut mohl v klidu počkat. Telepati se činili.

Marshall přišel na můstek a shrnul jednotlivá hlášení, která dohromady dávala docela přesný obraz dění na planetě. Ovšem po Rhodanovi a ostatních pohřešovaných nebylo ani stopy. O nich se telepati nedozvěděli nic. Pravděpodobně tam dole o nich nikdo nevěděl.

Vůdce jednal rychle. Sotva byl informován o Gouthyho únosu, poslal na Greendoor rozkaz zaútočit proti Neutralistům a ničit je všemi prostředky. Pozemšťané neměli na planetě džunglí najít spojence. Tajné službě Plophosanů se konečně podařilo objevit tábor rebelů.

Vládci Greendooru se právě snažili radikálně zlikvidovat všechny úkryty Neutralistů. Pokud se tam někde Rhodan zdržoval, je ztracen. Ale ani myšlenkové impulzy Neutralistů o Rhodanovi nic neříkaly. Vypadalo to docela jako by tu nikdy nebyl...

Ale Gouthy nelhal...

„Plukovníku Tarume, naberte kurz k hlavnímu městu. Musíme najít muže, který tu za všecko zodpovídá. Jakže se jmenuje, Gouthy?"

„Předák Trak Teltak, pane."

„Správně, Teltak! Osobní kontakt s ním vyjasní situaci. Jsou na Greendooru Antiové?"

„Ne."

„Výborně. Plukovníku, dejte rozkaz zaútočit, pokud budeme napadeni, Ale nestřílíme jako první, jasné?"

Všechny obavy byly liché. Nikdo na flotilu neútočil.

Marshall, Ralf Marten a Gucky přišli na můstek. Pořád ještě se snažili najít telepatický kontakt s Rhodanem nebo s některým z jeho druhů, ale marně. Vypadalo to, že jsou buď mrtví, anebo že nejsou tam dole.

Vtom zabzučel telekom a na obrazovce se objevila cizí tvář.

„Tímto vás vyzývám, abyste opustili výsostné území Plophosské říše nebo použijeme síly. To je první varování."

„Moment," řekl Tifflor a doufal, že ho ten muž slyší. „Vy jste předák Trak Teltak?"

„Vy znáte moje jméno?" podivil se muž na obrazovce. „Co chcete?"

„Chceme, abyste nám vydal Rhodana a jeho čtyři přátele. Rozuměl jste?"

„Rhodana?" zasmál se ten muž. „To byste tedy chtěli. Jestli opravdu chcete, najděte si ho sami. Ale bez násilí to asi nepůjde... ovšem když zničíte Central City, Rhodana zabijete, anebo ho nikdy nenajdete."

„Dejte nám povolení k přistání, Teltaku."

„Proč bych to dělal? Nemám chuť vás sem pustit!"

„Jistě. Máte přece strach z Vůdce, že?"

Vtom se ozval Gucky. Zašeptal: „Mám ho. Je to těžký, ale..."

„Poslouchej ho," tiše zašeptal Tifflor a pak nahlas pokračoval: „Máte strach, že by s vámi Vůdce mohl být nespokojený, že?"

„I kdyby! Ode mně se už nic nedozvíte!"

„Kde je Rhodan?"

Tuhle otázku Tifflor záměrně položil znovu. Protože oslovený na Rhodana v tu chvíli musel myslet a Gucky si to pak mohl v jeho myšlenkách najít.

„Najděte si ho sami!" odpověděl předák a přerušil spojení.

Tifflor se hned nato obrátil ke Guckymu.

„Tak co?"

„Je to divný..." odpověděl Gucky. „Ten chlápek na Rhodana myslel, ale neví, kde ho najde. . . musím za ním teleportovat."

„Dobrá, budeme tu na tebe čekat," odpověděl Tifflor a Gucky se rozplynul.

Když Trak Teltak vypnul spojení s pozemskou bojovou lodí, měl k tomu dobré důvody. Zpravodajské přístroje v jeho pracovně bzučely jako hnízdo vos. Novinky z fronty.

„Předáku, hnízda rebelů byla zničena. Na protivníkově straně to nikdo nepřežil. Ale zajatci nikde."

„Hledejte je. Ničte další hnízda odporu. Vůdce si přeje s nimi jednou provždy skoncovat...!"

Vtom se předák zarazil. Dosud byl ve své pracovně sám, ale nyní stála asi dva metry od něj cizí, malá postava. Nebyl to Pozemšťan, spíš zvíře, které připomínalo velkou myš...

„Zíráš, co?" Bytost mluvila dokonalým interkosmem a Teltak rozuměl každému slovu.

„Kdo... kdo jsi?"

„Gucky."

„Jak ses sem dostal... co po mně chceš?"

„Kde je Rhodan?"

V Teltakově mozku zavládl chaos. Gucky v něm nyní četl romány, ale to, co potřeboval vedet, nezjistil.

„Kde je Rhodan?" zopakoval otázku.

„Nevím. Odvedli ho rebelové."

Předák mluvil pravdu.

„Unesli ho na lodi Neutralistů? Kdy?"

Předák vytřeštil oči. Jak to víš...? Umíš číst myšlenky?"

„Přesně tak. Jsem telepat. Takže: Kdy?"

„Nevím," odpověděl Teltak, ale pomyslel si: Před hodinou."

„Takže před hodinou? Čím a kam?"

Teltak klesl zpátky do křesla.

„Já vážně nevím. Myslel jsem si, že jsou v pralese mezi rebely, ale před hodinou byli prý naloženi do kulovité lodi, která hned nato odstartovala. Pak začal náš útok proti rebelům. Většina už je zneškodněna, ale část jich přece jen unikla na lodi s Rhodanem."

Gucky pocítil nekonečnou úlevu. Takže Rhodan žije!... Vtom si ale v předákových myšlenkách něčeho všiml. Zarazil se, tasil zbraň a namířil na předáka: „Cože? Mluv! Co sis to právě myslel o Rhodanovi? Mluv nebo tě zabiju!!"

„Já... to není moje vina... to Vůdce..."

„Mluv, povídám!"

„Rhodan i ostatní dostali injekci jedu. Prvního listopadu pozemského času. Budou žít ještě asi dva týdny."

Gucky ustoupil o krok.

„Takže oni... musejí dostat protijed... a ten má jenom Hondro... cože? Ty máš v zásuvce tři ampulky protijedu? Že patřily lidem, kteří mezitím zemřeli? Dej mi je! Dělej!"

Teltak váhavě otevřel zásuvku a poslechl. Podal myšobovi ampulky a Gucky zmizel. Teltak se prázdnýma očima díval do míst, kde ještě před chvíli uchovával naději na tři měsíce života.

THORA se řítila vesmírem, doprovázená malou flotilou pozemských bojových lodí.

Hodina náskoku. . .?

Kdo vlastně Rhodana unesl z Greendooru? Byli to spojenci, Neutralisté anebo nepřítel?

„Nabereme kurz na Plophos," suše konstatoval Tifflor.

Gouthy se vyděsil.

„Vůdce mě nechá zemřít!!"

Gucky zavrtěl hlavou a vytáhl z kapsy tři ampulky, které mu pak podal. „Tady máte tri měsíce života. Věřím, že Arasové brzy přijdou s oficiálním protijedem. Do té doby vydržíte."

Tifflor přikývl.

„Bude dobré, když se vrátíte na Plophos. Jen ať Hondro ví, že se pátrání po Rhodanovi nikdy nevzdáme. A až ho najdeme, ať se Vůdce připraví na nepříjemnou návštěvu. Budeme potřebovat hodně protijedu."

Zatímco debatovali, doprovodné lodě přešly na oběžnou dráhu kolem Plophosu, THORA se oficiálně ohlásila a klesala na kosmodrom. Sotva dosedla, rozzářily se monitory.

Byl to Vůdce.

Tvářil se jako vždy krutě a zle.

„Přivážíte nového konzula? Pozdě, pánové. Nepotřebujeme tady konzula ze Země."

„Jednoho dne byste byl určitě rád, kdybyste tu nějakého měl," s klidem opáčil Tifflor. „Vydal jste rozkaz, aby vaši lidé na Greendooru pozabíjeli Neutralisty? Kdybyste přitom zabil Rhodana, Plophos by v tuhle chvíli už neexistoval."

„Co, on není mrtev?"

„Máte štěstí, není. Však vy víte stejně dobře jako já, že se mu podařilo utéct. Asi nemá smysl vám v této souvislosti klást otázky, že ne?"

„Ne. Nevím o nic víc než vy. A tu vaši hrozbu jsem ve vašem vlastním zájmu raději přeslechl. Nebylo by dobré, kdyby se samostatné planety dozvěděly, jaké prostředky Země používá. Mohlo by se stát, že by se pak proti ní spojily."

„Toho se nebojíme. Rhodan a jeho muži jsou na svobodě. Vaše hra skončila, Hondro."

Vůdce měl v očích ledový chlad. Byly to oči hada.

„Ta hra teprve začíná, Pozemšťane. Já vyhraju i bez Rhodana. A kromě toho budete svého Administrátora mít už jenom čtrnáct dní. Pak začne působit jed."

„Jestliže zemře Rhodan, vy zemřete také, Hondro!"

„Já mám protijed. Kromě mě a jeho vynálezce ho nikdo nezná. Rhodan ho dostane pouze když se dobrovolně vrátí do mého zajeti."

„Prozatím vám vrátíme Gouthyho."

„Toho zrádce? Já ho nechci!"

„On nezradil. Za všechno mohou vaši Antiové."

„Hm... pro mně za mně, ale jestli jste mu napasovali hypnoblok, já to poznám!"

„Pošlete si sem pro něj vůz."

O hodinu později už Etehak Gouthy zase seděl proti Hondrovi v jeho pracovně.

„Rhodan nám sice utekl, ale neprohráli jsme, Gouthaku," mnul si ruce Vůdce. „Za dva týdny mu vyprší čas. Bude se muset vrátit pro protijed..."

„Ale co když pro něj zapracují Arasové?"

„Toho Arase, který je pro něj důležitý, k ničemu nedonutí. A jenom já vím, který Aras to je. Rhodan nemá šanci uniknout. Tak a teď mi povyprávěj, cos zažil na Greendooru. A co se týče tvé injekce za tři týdny, ničeho se neboj..."

„Já se nebojím, Hondro. Zcela jistě ne."

Thora se řítila lineárním letem zpátky k mateřské sluneční soustavě. Už cestou bylo jasné, že Neutralističtí Plophosané své zajatce nepropustili a že je tudíž ani neodvezli na Zem. Rhodan, Atlan, Bully, Noir a Kasom zůstávali neznámo kde. Nezbyla po nich sice ani stopa, nicméně bylo stále pravděpodobnější, že ještě žijí. Allan D. Mercant se usmál a řekl: „Vysílejte v pravidelných odstupech následující výzvu. Obsah: Za sdělení místa pobytu Perryho Rhodana je jako odměna vypsán buněčný aktivátor. Tento aktivátor, který činí svého majitele nesmrtelným, bude vydán osobě, která přiveze Rhodana na Zem, anebo která zavede zmocněnce Země za Rhodanem."

Julian Tifflor pokýval hlavou.

„Dobrý trik, Mercante. Ale co když Rhodan opravdu někdo přiveze? Musíme pak dodržet slovo? Máte nějaký aktivátor navíc?"

Allan D. Mercant přikývl a zahleděl se na přibližující se planetu Zemi. „Ano, máme jeden navíc, Juliane. Copak Rhodan neřekl, že ho
mohou nosit jenom ti nejčestnější a nejváženější lidé? Budeme tedy jednat ve smyslu jeho slov, když aktivátor sebereme jednomu nečestnému. Já tvrdím, že Iratio Hondro nečestný je."

Tifflor se pousmál.

„Tak na toho jsem nepomyslel."

Mercantova tvář zůstala vážná.

„Na lidi jako je Hondro já nikdy nezapomínám," řekl.“

Clark Darlton GUCKYA MODRÁ GARDA
ROMÁNY SE ŠŤASTNÝM KONCEM Edice Perry Rhodan, sv. 184
Z německého originálu Gucky und die Blaue Garde vydaného nakladatelstvím
Verlag Arthur Moewig GmbH
v Rastattu roku 1986, přeložil Jaroslav Kuřák
Vydal jako svou tisící sedmistou jedenáctou publikaci
IŽ, s. r. o., Václavské náměsti 36, Praha l, roku 1998.
Odpovědný redaktor Jolana Čermáková.
Výtvarný redaktor Jan Přibík.
Vytiskl Mír, a. s., Přátelství 986, Praha 10-Uhříněves. Vydání první. Tematická skupina 13/34.
Rozšiřují PNS, a. s., a soukromí distributoři. Informace o předplatném podá a objednávky přijímá každá administrace PNS, doručovatel tisku a předplatitelské středisko. Objednávky do zahraničí vyřizuje PNS, a. s.,

administrace vývozu tisku, Hvožďanská 5-7, 148 31 Praha 4.
Ve Slovenské republice rozšiřují PNS, a. s., Mediaprint-KAPA
a ABOPRESS, spol. s r. o., Vajnorská 134, 831 04 Bratislava. Tel/Fax
004217/4445 3334. c
Za obsah veškeré inzerce odpovídá inzerent.
Doporučená cena 20,86 + 1,04 DPH = 21,90 Kč